

Број 2882 Година 66.
Београд, март 2000. Цена 19,90 динара

ПИСМО ПОЛИТИЧКОМ ПРИЈАТЕЉУ

Ђубре једно!

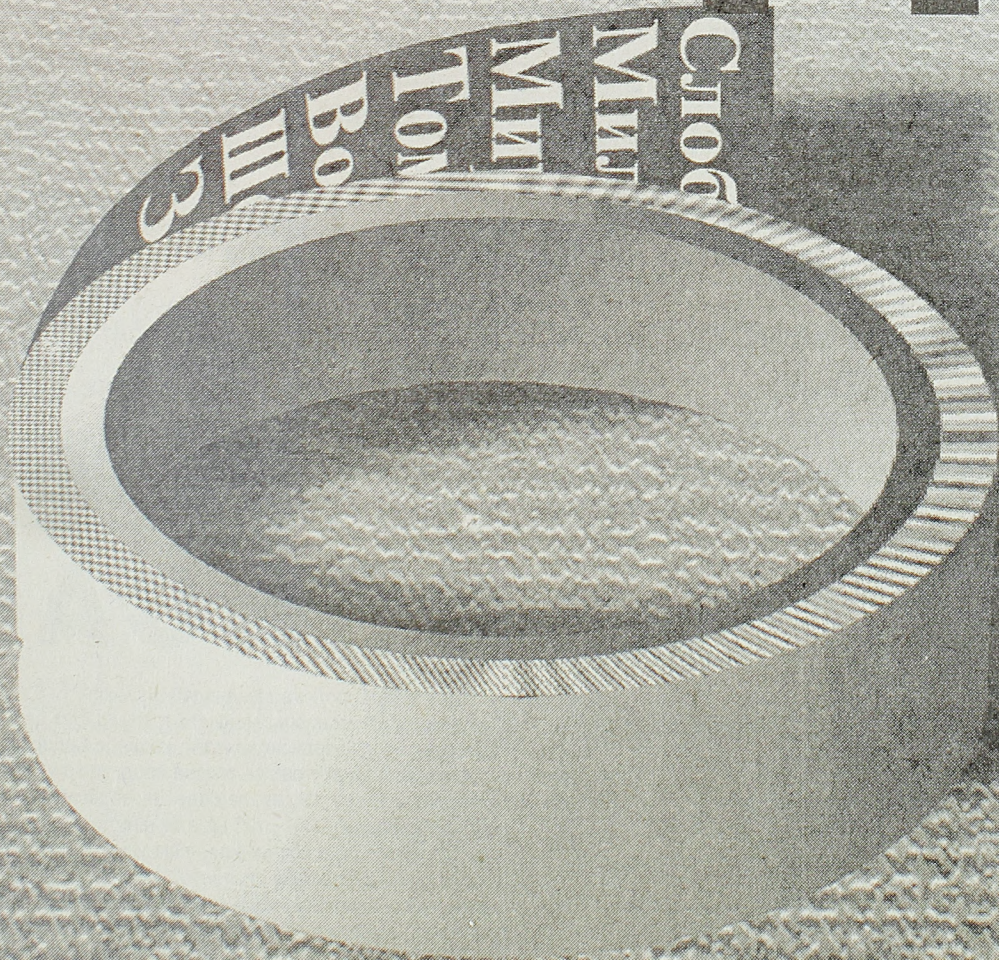
Знам ја тебе, ђубре, од самог почетка! Није било покваренијег и превртљивијег човека на политичкој сцени. А како си почео, тако си и наставио. Издавао си пријатеље, разбијао странке, лагао народ, крао паре. Тебе је мало ухапсити, тебе би требало стрељати за пример. Нема до сада ни једне једине реченице коју си рекао а да ниси слагао. Ти лажеш како зинеш. Лажеш као пас. И лажеш као пас. А ко лаже тај и краде. Јаје с гроба би украо. Рођену мајку би продао. Ништа теби није свето. Из олтара би украо. Ти си најнеморалнији политичар свих времена. Са тобом мајке плаше децу. Ти си срамота за српски род. Ти си срамота и за људски род. Тебе ко сретне, три године среће нема. Да се за зелен бор ухватиш, и он би се осушио. Нема човека који би једну лепу реч за тебе рекао. Први си од првог ђавола. Јадна је мајка која те родила. Ти си највeћи изрод нашег народа. Зато те молим да ми китно јавиш, хоћеш ли са нама у коалицију?

Слободан Симић

Карикатура: Слободан СРДИЋ

ИЗОЛИР БАНДА

Александар
БАЉАК

АФОКАЛИПСА

Отерали су нас са наших вековних огњишта. Нисмо стигли честито ни да се распакујемо.

Погледајте само како код нас живе страни плаћеници па ће вам бити јасно да је свет у великој кризи.

Нисмо одмах пристали на све. Прво смо пажљиво проучили ултиматум.

Одгледали смо ТВ Дневник јер није имало шта да се чује.

Какав напредак! Оно чега смо се јуче ужасавали данас је природна ствар.

Колико у Србији има пендрека по глави становника? То је болно питање.

Није да се хвалимо, али има и горих од нас.

Нигде нас нема. То је модеран облик

постојања. Ако ово није живот, ко нам гарантује да ће оно после бити смрт?

Број демонстраната се преко ноћи смањило. То значи да акција снага безбедности није била пуцањ у празно.

Ако сада престанемо да гинемо, наше жртве ће бити узалудне.

Немамо чега да се плашимо јер од нас ништа не зависи.

Избори су поништени јер је датум избора био унапред познат.

Какви су ми то интелектуалци кад само шетају у круг!?

Ми смо изопштени из међународне заједнице. То је доказ више да свет није читав.

Избеглице ће убудуће моћи да напуштају

своја огњишта под знатно повољнијим условима. Неће морати ништа са собом да носе.

Да понекад себи не упутим неки телеграм подршке, помислио бих да са мојом државном политиком нешто није у реду.

Све је могло да се заврши без зрна барута, али онда то не би била мировна мисија.

Верујем да се моје најцрње слутње неће остварити јер сам по природи оптимиста.

Руси неће дозволити да нам Американци раде то што нам раде.

Још се нису стекли услови да рат престане. Мало је мртвих.

Рат не може да стане јер припреме за мир још нису завршене.

СПИСАК

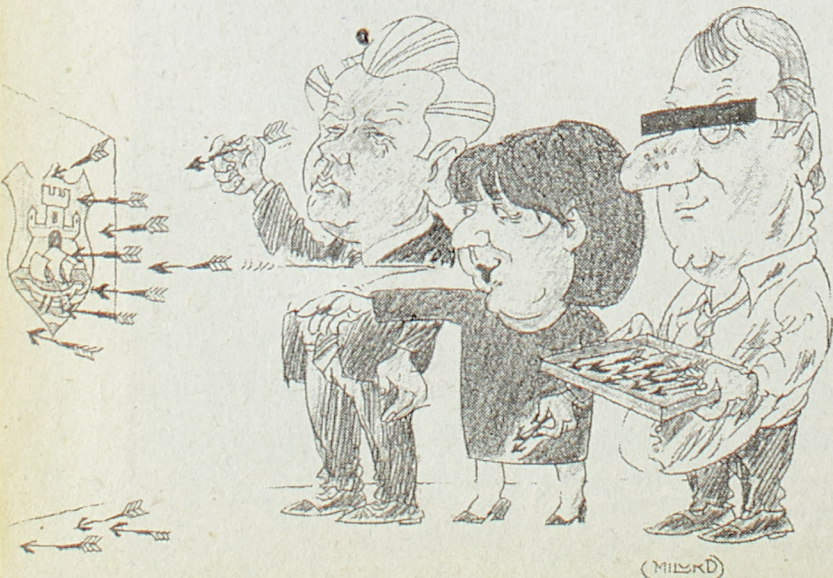
Шта хоће Европска заједница? Шта хоће ти Езуити! Састављају некакав списак наших грађана, без да консултују суверену и независну државу, каква је Србија са Косовом. Као ти другови са списка краду, па ти другови коче демократске токове, па баве се репресијом над сопственим народом... Па, шта? Шта се њих тиче што ови са списка краду? То је искључиво наша унутрашња ствар. Шта их се тиче што туку студенте? Па, неће ваљда изнемогле пензионере, којима је душа у носу. Па, шта ако затварају независне новине? Ко уме да чита, читаће између редова. Па, шта ако је правосуђе у њиховим рукама? Да је лоше, звало би се кривосуђе. Па, шта ако је војска партијска? Тако је и настала почетком четрдесетих...

Дакле, све ово што смо сами направили сопственим рукама, не употребљавајући памет, без ичије помоћи, је искључиво наша ствар, и сами ћемо се изући из овог благостања!

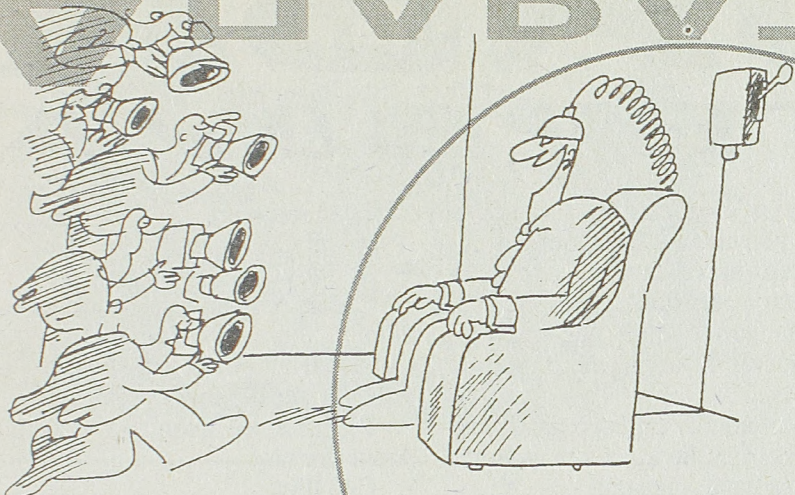
Како?
ПА, ЈЕБАЋЕМО ИМ СВЕ ПО СПИСКУ!

Др Минић КАРЛО

Карикатура: Милорад Х. ЈЕВТИЋ

АПАРАТЧИК

Карикатура: Мисдраг ВЕЛИЧКОВИЋ

-Господине Врховниче, драги Вожде, друже маршале, товариш генералисимус, мајн фирер, дуче... Могло би се рећи да сте у свом богатом животу постигли све. Али, да ли, ипак, постоји нешто што бисте још желели да вам се догоди!

-Богаму, желело бих да умрем природном смрћу!
-То вам и ми желимо, господине Врховниче, драги Вожде, друже маршале, товариш генералисимус, мајн фирер, дуче...И желимо да вам се та жеља испуни што пре!

-Зовите конзилијум! Нађите професоре како вам глава зна! Није му добро! Одмах. Употребите војску и полицију ако треба! Пожурите, или ћете ми лично одговарати.

-На апарате, брзо!
-Професоре, срце више не чујемо!
-Апарате, дајте апарате!
-Професоре, срце не ради. Умро је!
-Умро. Ко је то рекао?! Откуд ти знаш да је умро?!
-Па, срце већ довољно дуго не ради!
-Ниси ти тај који ће одлучивати да ли је умро или није. Има ко о томе да одлучи. Дајте ми телефон! Хало, да ли је то... Да. Срце је стало, па вас у име лекарског конзилијума питам да ли је он умро? Није. У реду. А шта му је? Кијавица, главобоља... Добро. Како ви кажете. Биће прехлада. Немој неко да ми је помињао било чију смрт. Овде се ради о очигледној инфлуенци. Прехладно мало, па шта. Чудна ми чуда. Не пате од прехладе само обични грађани. Пате и остали. Неколико аспирина и биће као руком, је ли?

- На телефон? Мене?. Ко је? А, у реду. Пребаците ми везу. Хало. Да. Добро је. Вештачко срце му ради као у младих, а и прехлада ће ускоро проћи. Ма, да. Неколико пилулица и биће све у реду. Наравно. Довиђења.
-Професоре, професоре!
-Шта је!
-Бубрези!
-Шта бубрези?!
-Има инсуфицијенцију бубрега.
-Какву, бре, сад инсуфицијенцију.
-Па, вероватно од прехладе.
-Одмах на сто. Извршићемо хитну операцију.
-Не вреди, професоре. Бубрези су потпуно отказали.
-Вештачки! Брзо вештачки бубрег.
-Је ли довољно један!
-Два! Инсталирајте два комада.
-Професоре, мислимо да је овога пута крај...
-Ко је то рекао! Ма, шта је ово! Дајте ми телефон. Хало, хало! Да ја сам. И бубрези. Инсуфицијенција. Како шта значи? Отказали. Оба. Не вреди. Имамо вештачке. Добро, прикачићемо. Хоћете да кажете да је с његовим бубрезима све у

реду. Добро, шта му је онда! Мислите да се ради о благој реуми. И мени се чини. Па, чим осећа болове у леђима. Онда је реума. Да. Довиђења. Дајте да пишемо саопштење. Пишеш ли? Пиши: "Саопштење лекарског конзилијума. Стање стабилно. Очекује се побољшање". Одлично. У потпису "Конзилијум". Не, не треба моје име посебно.

-Професоре! Професоре!
-Шта је било?
-Учинило ми се да је померио руку!
-Па, нормално. И шта сам вам ја говорио.
Прехлада, евентуално, лакша реума. И ништа више. А шта је урадио с руком.
-Па, ја сам је подигла да обришем прашину испод ње, и кад сам је пустила она није остала у ваздуху, него је пала!
-Нормално, кад су се повратиле све виталне функције. Како се ви зовете. А ха. Запамтићу. Ви ћете бити начелник клинике. Па, шта ако је болничарка? Видите како капира. Такво нама особље треба, а не ви који ништа не разумете. Џабе сте се школовали!
-Професоре! Професоре!
-Шта је сад, враг вас однео?
-Професоре, ни јетра више не ради...
-Добро, не мора баш сваки орган да ради. Ето, на пример, не ради ни фабрика аутомобила, па то не значи да на улицама нема возила.
-У реду, али како ћемо да сваримо ово са желуцем?
-Како то мислиш?!
-Ни желудац не ради!
-Вештачки, одмах донесите вештачки желудац и вештачку јетру!
-Професоре, овога пута то неће помоћи.
Изгледа да је ово крај!

-Ко је то рекао! Нека се јави, ко је то рекао. Хало, хало. Да. Не знамо шта ћемо. Желудац и јетра више нису у функцији. Мислите да су то синуси. Па, да. Како се раније нисам сетио. Кад не раде желудац, јетра, срце и бубрези, онда су то сигурно синуси. Наравно. Издаћемо саопштење лекарског конзилијума.
-Професоре, професоре! Говорио је у сну!
-Шта кажеш.
-Чуо сам га како хрче и говори у сну!
-Лаже, професоре. То сам био ја. Спавао сам на дежурству.
-Срам те било. И ко си ти да се овуда смучаш. Ако си обезбеђење, место ти је у ходнику а не у конзилијуму. Напоље! Пази ти њега. И он хоће преко ноћи да постане начелник. Е, ово.
-Професоре, професоре!
-Шта је, опет!
-Плућа не раде!
-Ни лево, ни десно крило!
-Ни лево, ни десно?
-Е, баш су се искомпликовали ти синуси. То су, бре, неки косинуси! Хало. Да. Сад су синуси прешли и на плућа. Како, и плућа да прикачимо. Наравно. Хоћемо. Она најновија.

-Професоре, то је потпуно бесмислено. Има болесника којима та плућа и могу помоћи, али овоме више ни Бог то није у стању.
-Ко је то рекао! Одмах га прикочајте и дајте да саставимо Извештај лекарског конзилијума. Има ли неко идеју шта би то могло да му буде, кад му не раде срце, плућа, бубрези, желудац и јетра! Нема. Све морам сам. Пиши: "Стање се из дана у дан побољшава, а узредна појава гастритиса не ремети успешан опоравак". Да, то мора да је гастритис.

-Професоре, професоре. Стигла је породица.
-О добар дан. Љубим руке, госпођо. Па, како да вам кажем. Како то мислите шта ће у оволикој скаламерији? Је ли вас, госпођо некад мучила кијавица. Е, па! А овде се, ипак, не ради само о кијавици. Овде имамо и малу главобољу, па, реуму, онда имамо и блажи облик мигрене као последице синуса, а да о гастритису и не говоримо. Наравно да немате шта да бринете. Неколико таблета и све ће бити у реду. Довиђења господо. Младићу, хвала што сте нас посетили. И вама госпођице. До виђења.
-Професоре, професоре!
-Шта је!
-Мозак!
-Шта мозак, мозак ти вране попиле.
-Ни мозак не функционише, и то не од пре неколико минута, или неколико сати. Данима не даје никакве импULSE, али ми то нисмо смели да вам кажемо. Међутим, заиста нема смисла да не признамо да је смрт наступила.
-Смрт! Ко је то рекао! Хало, хало. Да. Ни мозак више не ради. Да га прикључимо на компјутер. Пентијум!? Мислите да ће и 386 бити довољан. Прикључићемо, али да знате да је ово већ много озбиљније. Шта, запаљење плућа. Вештачких. У реду. Инфаркт срца. Вештачког? Добро. Запаљење бубрега. Вештачких. Јасно. Да, биће довољно.
Нека ми се овде окупите конзилијум сместа. Сви сте ту! Седите да саставимо Извештај.

ИЗВЕШТАЈ ЛЕКАРСКОГ КОНЗИЛИЈУМА

Данас, тачно у петнаест сати, седам минута и 49 секунди, природном смрћу скончао је наш Врховник, Вожд, друг маршал, товариш генералисимус, фирер, дуче... Смрт је наступила као последица акутне кијавице срца, изненадне појаве реуме мозга, хроничне главобоље бубрега, учеста-лог гастритиса плућа, а примећене су и заноктице, после чијих појава савремена медицина није успешно могла да се одупре и наступио је фатални крај.

У потпису,
Радивоје БОЈЧИЋ

ОДЈАВА ИНТЕРВЈУА

Док сам ишао кући, онако бесан, заустави ме репортер, тутнувши ми микрофон под нос.

- Како сте задовољни градским превозом?

- За коју је то телевизију? - питао сам, прибирајући се.

- Погађајте! - био је загонетан репортер.

Погодио сам.

О превозу сам се изјаснио позитивно. За то је постојао и један објективан разлог: ја се углавном возим аутомобилом!

Али, у наставку интервјуа искористио сам прилику да одјавим разговор са мном.

За моју фризуру захвалио сам

них речи које сам изговорио на рачун квалитета, удобности и дизајна свих врста ципела, како мушких тако и женских, којима је снабдевена продавница модне обуће које носим како ја, тако и моја породица.

Посебно сам скренуо пажњу на цене, које су биле заиста приступачне за наш стандард.

За доње рубље сам био посебно инспирисан, па сам описивао и мушко и женско, а све захваљујући дивном осећају власника бутика за удобност, сензибилитет, еротичност и сексуалну стимулацију.

Репортер ме је гледао разрогачених очију, али се ја нисам дао

Трилатерали!
Интернационали!
ММФ-у!
Светској трговинској организацији!

КФОР-у!
Светској банци!
Уједињеним нацијама и Кофи Анану лично!
СФОР-у!
Нашој победи!

Њиховом поразу, како појединачном, тако и Алијансе у целини!

Имао сам идеју да се захвалим, кад ми се већ пружила јединствена прилика да се појавим на телевизији још неким институцијама и појединцима, али је репортер по-

Карикатура: Миодраг ВЕЛИЧКОВИЋ

се једном заиста добром фризерском салону.

За одело сам одао заслужено признање сјајном бутику који се налази у близини солитера у коме станујем.

За кравату сам се до неба захвалио једној изузетно талентованој младој креаторки, вршњакињи моје кћерке, која се мушки умешала у свет моде.

Кад су на ред дошле ципеле, једва да сам се сетио гомиле похвал-

збунити тим његовим изгледом.

За комплетан свој идиотски изглед, захвалио сам се Влади Републике Србије!

Политици председника Милошевића!

Градској опозиционој власти!

Нато агресији!

Политици великих сила!

Закључцима свих досад одржаних партијских конгреса свих странака!

ОЕБС-у!

гледао у сниматеља неким, мени чудним погледом.

Испало је да је исцурила трака...

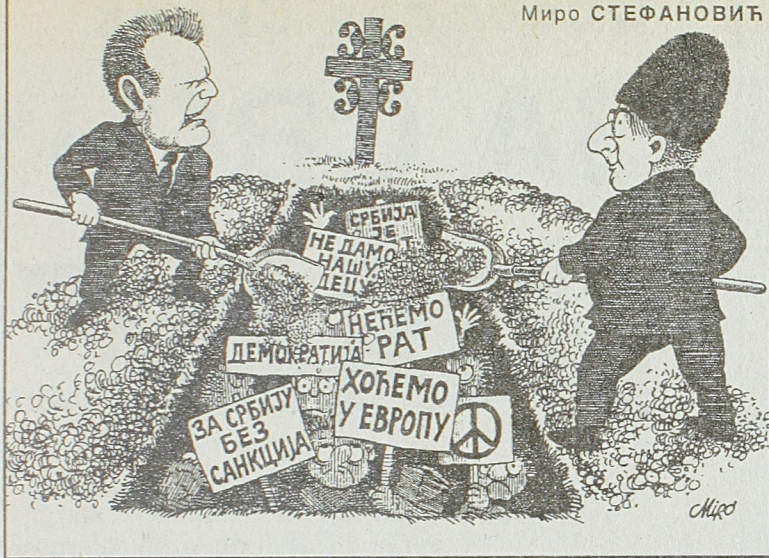
А да настављамо, изгубила би се спонтаност, која иначе краси случајне анкете.

Поздравио сам се са репортером, махнуо сниматељу, и пожурио кући, укључио телевизор и чекао.

Идиотски сам дуго чекао...

Милован ВРЖИНА

Карикатура:
Миро СТЕФАНОВИЋ

Душко М. Петровић Признајем!

Признајем!

Не могу више да се кријем, не могу више да ћутим и правим се као да никад ништа није било, као да никад ништа зло и наопако нисам урадио, него сам све лепо, паметно и поштено опослио...

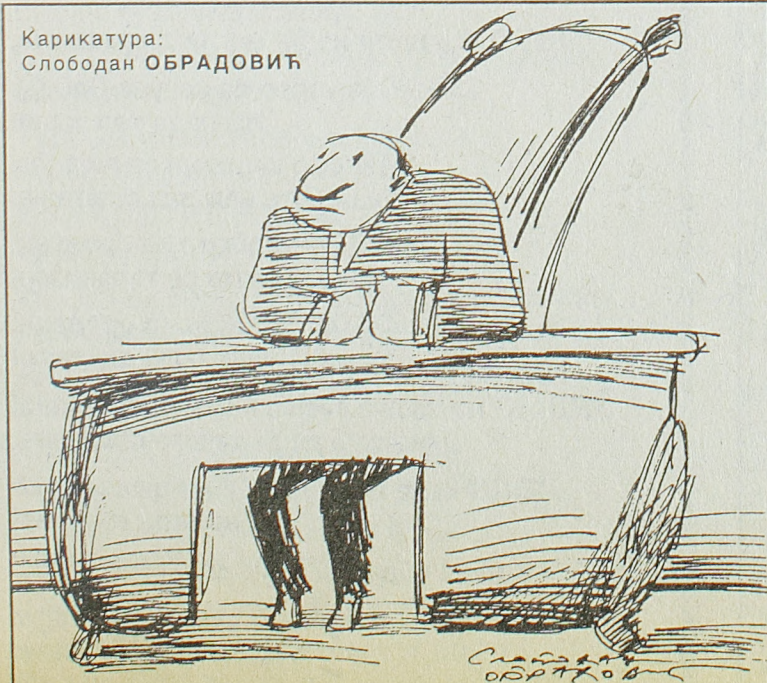
Не могу више, не могу, Човече!

Признајем!

Све признајем!

Признајем да сам бранио комунизам и само комунизам онда кад су Словенци тражили конфедерацију, кад су хтели своју тржишну привреду, своју словеначку војску и своју словеначку

Карикатура:
Слободан ОБРАДОВИЋ

полицију у оквиру заједничке слободне Југославије, кад су говорили "Европа здај", с нама или без нас. Признајем да ми је тада била важнија самоуправна, социјалистичка и несврстана Југославија са Савезом комуниста на челу, него све друге могућности заједно, него и Европа и свет, него имамо ли игде иког свог, имамо ли иоле значајног пријатеља у свету... Јесам, ја сам крив што је моћна и велика Југословенска армија изгубила рат од немоћне и мале цивилне заштите словеначке. Јесам, ја сам крив за смрт сваког Србина у Словенији.

Признајем да сам урадио све што је било у мојој моћи да Срби у Хрватској и у БиХ, који су (уплашени хрватским и муслиманским злочинима) побуњени и организовано наоружани да ратују не у одбрану Срба и српства, него у одбрану оног што је после одласка Словеније и Македоније, остало од наше самоуправне социјалистичке и несврстане Југославије са Савезом комуниста на челу.

Признајем да сам у договору са Фрањом Туђманом трговао земљом и градовима, и људима, живима и мртвима.

Признајем да сам дао Западну Славонију да бих сачувао Книн; дао Книн да бих сачувао Лику, Банију и Кордун; дао Лику, Банију и Кордун да бих сачувао пола Босанске Крајине; дао пола Босанске Крајине да бих сачувао Источну Славонију; дао Источну Славонију да бих сачувао Косово и Метохију; дао Косово и Метохију да бих сачувао Црну Гору, али су гнусна, неправедна и ничим изазвана подметања, клевете и лажи да сам спреман да дам Црну Гору да бих сачувао Војводину; да дам Војводину да бих сачувао Тимочку Крајину; да дам Тимочку Крајину да бих сачувао Врање, Лесковац и храбру Топлицу; да дам Врање, Лесковац и храбру Топлицу да бих сачувао родно Поморавље и милу Шумадију; да дам родно Поморавље и милу Шумадију да бих сачувао наш дични Београд; да дам наш дични Београд да бих сачувао своје вољено Дедиње и на њему два срца велика, ко Русија и Кина широка, у којим је љубав дубока, најдубља, неугасива љубав за самоуправну, социјалистичку и несврстану Југославију са Савезом комуниста на челу - па макар она, та Југославија, била велика као само једна једина соба у Белом двору или мала као што су мале собе у затвору у Пожаревцу.

Признајем! Све признајем!

Све!

Све кривице под капом небеском признајем.

Признајем, ето, признајем ја - кад већ нико други неће!

Слободан Симић ЗА СВОЈУ ДУ

Ако будем био добар председнички кандидат, јел могу после да се играм и са другом децом?

Скочио ми је стандард. Али је преступио!

Претукао сам га из политичких разлога, али њега лично не мрзим. Ето, био сам му и на сахрани...

Имате народне кухиње. Али ако гласате за патриотске снаге, имаћете националне кухиње!

Вођа би дао оставку, али се боји великих жртава у току карневала.

Сви путници имају повез на очима. Вози, Мишко!

Заједнички казан, то је пакао. **Десило** се нешто непредвиђено. Испунили смо план.

Можемо и да преживимо. То је резервна варијанта.

Брзом интервенцијом милиције, истрага је заустављена.

Потом паиста не би могли да сваримо.

Вођа је успео да сачува Србију. Изгледа као жива.

Ми смо спремни за дијалог. Пошаљите нам ваша питања.

Ја сам добро информисан. Покварио ми се телевизор.

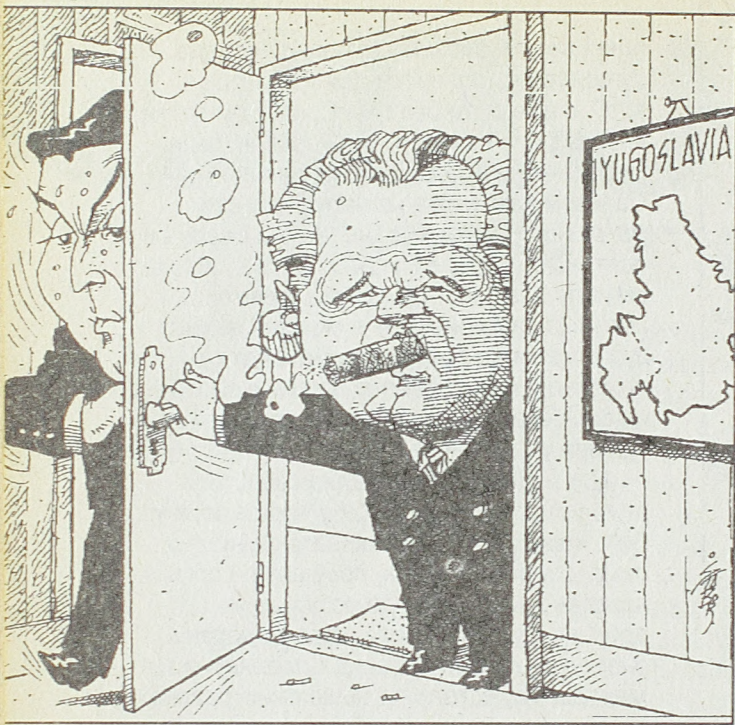
Телефоне смо продали. Али прислушкиваче не дамо!

Знамо ми зашто сте са нама у коалицији! Мислите да је лепота прелазна!

Лепа села лепо горе. Али да сте само видели градове!

Брзо смо их убедили. Док дланом о образ.

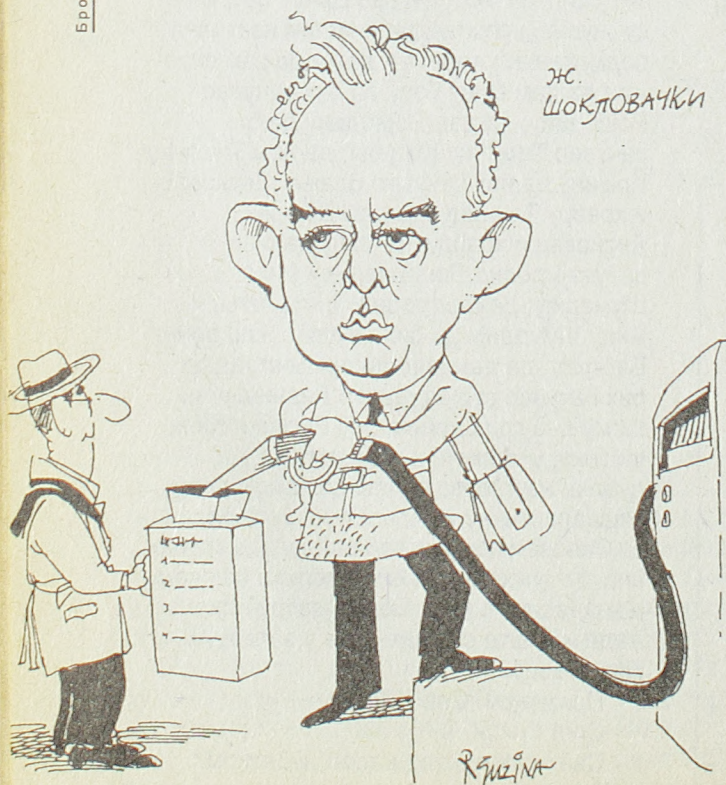
Одлучио сам да се убијем и да живим од плате.

Карикатура: Борислав Станковић СТАБОР

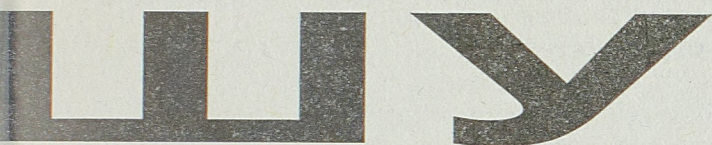
8

Број 2882

Карикатура: Ранко ГУЗИНА

На Државној телевизији су стално репризе.
На пример, лаж понављају већ стоти пут.
Србија је највећа европска ботаничка
башта. Сви само вегетирају.

Пустили смо буву.
Чешаће се и где их не сврби!

Директор ми је узео број телефона.
Или ћу почети да радим, или му се свиђам.

У станици милиције су ми узели податке.
Прво презиме а онда на мртво име.

Председник неће попуштати, јер не
жели да уноси забуну у народну узречицу.

Ми смо само обични смртници.
То је најјачи адут режима.

Више неће красти гласове.
Вратиће се новцу.

Сви играчи су имали пиштаљке.
Али је судија играо како други свира.

Ја вама ништа не верујем.
Стално говорите истину.

Сувише сте ви, господо, гладни, да би
смели да победите на изборима.

Треба уклонити контејнере.
Буде лажну наду.

Банкротирао сам.
То је мој прилог тржишној привреди.

Било би боље да се социјалисти посвете
изборима. Грађанске ратове обично губе.

Ако ћете да се правите паметни, ваше
мишљење ме не занима.

Председник поштује Устав.
Сахранио га је уз највише почаст.

Уделите слепцу! Дајте му
неке независне новине!

Не треба паничити. Касно је.

Опозицији ћемо предати власт.
Али не дамо пазар!

БАСНА О ВУКУ И (глупом) ЈАГЊЕТУ (прва верзија)

Дошло јагње на поток да пије воду. Појави се узводно на потоку и вук и кад угледа јагње да пије воду наљути се и викну:

"Како смеш да пијеш и мутиш ми воду?"

Одговори му јагње:

"Е, мој вуче, шта је Теби, како ја могу да Ти мутим воду кад си Ти узводно од мене а ја низводно, то је у супротности са повељом о природним законима а мислим да Ти то ни код ОЕБСА неће проћи."

"Много си ми паметан" - наљути се вук, скочи и поједе га.

БАСНА О ВУКУ И (мудром) ЈАГЊЕТУ (друга верзија)

Све као напред, али на упозорење вука да му јагње мути воду, мудро јагње му одговори:

"Имаш право племенити вуче, омакло ми се, никад више нећу пити воду низводно од Тебе да је не бих случајно замутио."

"Добро, добро" - одобровољи се вук и пусти га да оде.

БАСНА О ВУКУ И (паметном) ЈАГЊЕТУ (трећа верзија)

Све као напред, али на упозорење вука да му мути воду, паметно јагње (паметно јер је знало да иза дрвета стоји чувар са пушком) одговори:

"Не сери, вуче, мало морген ти ја могу мутити воду кад сам ја низводно а ти узводно, то ти је у супротности са повељом о природним законима, а да и не говорим како би прошао код ОЕБС-а!"

Опет се наљути вук и скочи да га поједе. У тај мах чувар опали из пушке, вук побеже а паметно јагње настави да пије воду.

АФОКРИФИ

Радомир ЈОВАНОВИЋ

- § Срби су се прославили хуманитарним акцијама. Понајвише давањем крви за Југославију!
- § Плафон демократије са комунистима у Србији не да нам да се усправимо!
- § Није лако ни бирократији: на сваког административца долази по један радник!
- § Спречити наше политичаре да иду у Хаг био би прави злочин!
- § Шекспир се прославио објављивањем трагедија. РТС прећуткивањем!
- § СПС је свестан у каквом се цајтноту налази. Зато се бави само секундарним стварима!
- § Ако изузмемо Највећег Сина, српски народ је сасвим нормалан!
- § Није зло што су Срби и Црногорци ушли у Југославију. Зло је што је Југославија ушла у њих!
- § Наши грађани мораше да науче енглески језик. Ако желе да их Вођа разуме!
- § Наша бирократија је достигла процват тек под влашћу радничке класе!
- § Велика Србија, захваљујући Вођи, разбила се на Југославију и пар нормалних држава!
- § Војска доживљава непланиран распад: Вођа има генерале, опозиција армију гладних!
- § Нису се ни Срби окренули вери. Само су масовно постали црквени мишеви!
- § Српски народ је имао и раније овако тешких времена. Али никада није био овако срећан!
- § Онај ко напусти Колевку Српства требало би да је већ зрео да и сам иде!

БУКВАЛНО

К а ж у да нам је рат био сраман.
Значи ли то да жртве немају чега да се стиде!

Г д е је пуно кукавица и двоглави орао
излегне безглаве пилиће.

В р е м е н с к а хармонија је када те прошлост
подучи, садашњост афирмише,
а будућност демантује.

Х а р а к и р и , то је Србин који вади
слепо црево о трошку социјалног.

Д р ж а л и бисмо их ми за реч.
Али, ко би све то похватао.

Н е к а д а смо умирали. Данас просто
- одустајемо, нестајемо, а понеке и мрак прогута.

Д о к је прескакао плотове свог детињства,
повредио је државну границу.

Н е к а д а је граница Србије била затворена
линија преко које се не сме тек тако.
Данас је граница Србије затворена линија
у којој се не може никако.

С в е је стало. Само ми лежимо.

Н е може ми нико ништа. А што је најгоре
нема ни због чега!

Н е м а м разлога да будем тужан, само ми, ето,
нешто дошло да се осећам српски.

П о р е д нас, лако је њима да буду они.

Јасмина БУКВА

Карикатура:
Мића МИЛОРАДОВИЋ

НА ИВИЦИ МАРИЦЕ

Пише Драгутин Минић Карло

ПРОШИРЕЊЕ

Како је Запад почео да проширује онај списак, ускоро ће им бити лакше да објављују списак оних који смеју да изађу из земље.

ДУПЛЕКС

Црна Гора је држава дуплекс: Грб са две орлове главе, два главара, две валуте, две војске, - два Његоша...

КЛЕТВА

Просветари проклете вам душе
На комаде раздробисте штрајка!

ПОТРЕБА

Не требају нама страни плаћеници,
већ страни платиоци.

ЗАКОН

Независни медији речи одвајају од уста
да би власт имала више.

ВРСТЕ

У Србији живе Срби патриоте и Срби издајници. Ту за поштеног Србина нема места.

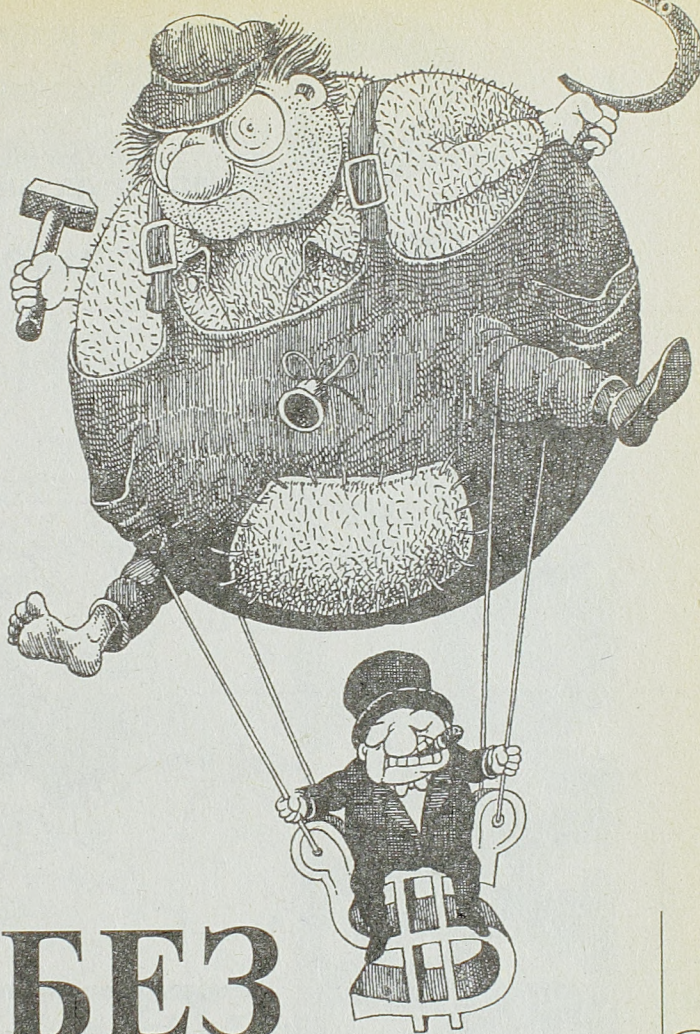
СТИДЉИВО

Воли и Он вас, али не уме то да покаже.

ИСТОРИЈА

Ово је једини ИДП у којем нема устанка.

Карикатура: Миро СТЕФАНОВИЋ

БЕЗ НАРАВОУЧЕНИЈА

Песник, приватник, пун поноса и части,
Искрене строфе о животу смишља, занет,
Допада се раји, али се не свиђа власти,
Јер је ухваћен да поседује памет.

Филозоф, без посла, филозофира гласно,
Долази у сукоб са људима у плавом,
Никоме јасно, али све је већ касно,
Виђен је како размишља својом главом.

Профа, са медом, пије и понеку горку,
Учи да без рада нема ни благостања,
Под присмотром је и зарадиће ћорку
Ако не докаже порекло толиког знања.

Ова песма и нема наравоученије
Јер за памет још нисмо смислили вагу,
Све је релативно и нико није геније
Док му надлежни орган о томе не да ћагу!

Љубивоје РШУМОВИЋ

Онога који је промашио живот, смрт би требала најмање да погађа.

Човек је будала у мери у којој се труди да докаже будалама да није луд.

Никола СТАНКОВИЋ

Дошло
им из дупета
у главу,
па серу ли серу.

Љубомир
ИЛИЋ

**ОСТАВИО САМ ПИЋЕ.
ДА СЕ ХЛАДИ.**

Живан Глишовић

Југославија се не стиди
Тита, али би се Тито
застидио Југославије.

Неки бивши борци су све
довели у питање осим
борачке пензије.

Кад је Каин упуцао Авеља,
братство и јединство је
било на најнижем ступњу.

Сви ћемо изгинути да би
они што остану могли
живјети.

Комнен БУЛАТОВИЋ

Ако се Црна гора одвоји, Србија ће
сигурно бити првак Југославије.

Крадем из педагошких разлога.
Учим децу како да преживе!

Да нисмо узели ствар у своје руке
не бисмо били попишани!

Драгољуб ДУРЕ НИКОЛИЋ

Пшенице ћемо имати и за
извоз, а недостајуће количине
ћемо увести.

Рачунајте на мене - као да
нисам ту.

Драган ШУШИЋ

Наши богаташи су до новца дошли тешким радом. Није лако пократи читав народ.

Убијени је имао отежавајуће околности. Пре бацања у реку, везали суму тегове за ноге.

Стање је фантастично. Не можемо да поверујемо да је ово стварност.

Полиција нам је јако добро обучена, али је народ зато го и бос.

Годишњи одмор сам провео берући шљиве. Мора се, треба целе године нешто да се ради.

Драган ОГЊАНОВИЋ

Не знам ништа о том човеку. Полиција још није дала никакво саопштење.

Понашао је жену свог живота. Сам је то тражио.

Сенад ХОНИЋ

ХРАНА ЈЕ ЛЕК. МНОГИМ ПЕНЗИОНЕРИМА ПОМАЖЕ ДА ПРЕЖИВЕ!

ВЕЛИКА ПОБЕДА НАД СВЕТОМ, БАЦИЛА ЈЕ СЕНКУ НА СВЕ НАШЕ НЕСРЕЋЕ!

**РАДМИЛО
Б. МИЋКОВИЋ**

Мама, поправио сам двојку - код зубара!

Најзад сам стао на своје ноге: тата је продао ауто!

Петар ЈОВАНОВИЋ

Избегли Срби са очевине углавном су отишли у - материну!

Косово се неће делити ни по бабу ни по стричевима, већ по ујка Саму.

На Косову је Запад "успоставио" демократију де факто, а ипак де јуре Србе.

Бојан БОГДАНОВИЋ

Уласком у трећи миленијум, наша отаџбина је добила чак три позитивне нуле!

Станоје ЂОРЂЕВИЋ

Док
народ трпи они
трпају.

На Западу ништа ново, али
код нас се догађа.

Једна ружа не чини пролеће.

Ако власт изгуби главу народ
се завија у црно.

Јелена КАНАЧКИ

Остали смо доследни. Некад смо били
несврстани, а ни данас нико неће са нама.

Још чувам инфлаторне новчанице. Користим
их само у великој нужди.

Велибор МАРЈАНОВИЋ

**ВОЂА ЈЕ СА ПРЕДСЕДНИКОМ
ИМАО РАЗГОВОР У ЧЕТИРИ ОКА:
ВЕЖБАО ЈЕ ПРЕД ОГЛЕДАЛОМ!**

МИЛАН ЂОСИЋ

АЛ ЈЕ ЛЕПО БИТИ СРБИН

Не знам како да захвалим драгом Богу што је, ко зна пре колико миленијума, кад је демократски и једногласно донео одлуку о стварању света, предодредио да се родим и живим као Србин. Бити Србин, данас је велика част и срећа. И више од тога, то је Божи дар. Нема тих пара за које бих пристао да будем Енглец, Француз, Американац, Немац, Шпанац, Холанђанин или Белгијанац, а да ти исти, трули западњаци, заузму моје место под српским сунцем.

Разлози су многи. Необориви.

Нисам препотентан и не хвалим се, само подсећам да се не заборави: мој предак је Милош Обилић, млади српски војвода, који је извршио атентат на турскога цара Мурата наневши му љуте ране од учкура до бијела грла. Прича се да су најближи доглавници царски узвикнули: "Аџи бурда без бурда" што у преводу значи: "Еј, Мурате, Мурате, баш си среће курате".

Марко Краљевић је посебна прича. Поуздано се зна да је у јуначком мегдану ликвидирао тросрпког турског силника Мусу Кесеџију. Наш Марко није имао три срца, али је имао муда, што је било одлучујуће у том двобоју. Још поузданије се зна да је тај исти Марко извршио прву друмску блокаду подигавши рало и волове на осунећену братију изговарајући историјско "Море, Турци, не газ'те орање!" А, најпоузданије се зна да је био велики љубавник и швалер. Његову мушкост годинама је користила шумска лепотица Вила Равиојла, по Мирочу високој планини.

Шта би један просечан западни човек дао да у својој историјској прошлости има државнике као што су Карађорђе Петровић и Милош

Обреновић? Добро, јесте књаз Милош акнуо Карађорђа секиром и скратио га за главу, али то је само била мала колатерална штета при утврђивању власти династије Обреновић. Уосталом, они су били кумови, а кум није дугме.

Баш сам се распричао о српским јунацима. Зато неопозиво престајем да говорим о Степи Степановићу, Сави Ковачевићу, Прлету, Тихом, куриру Јовици, Мирку и Славку. Не зато што су мање вредни, већ да не бих бацио у очај и изазвао комплекс ниже вредности неком обичном Американцу или Немцу.

Из истих разлога нећу ни слова да посветим једном Матији Гупцу, слуги Јернеју, цару Шћепану Малом, браћи Миладинов, Алији Сиротановићу, Рамизу, Садику, другу Титу (све су то Срби којих смо се, због процвата братства-јединства, драговољно одрекли па су тако постали равноправни чланови других народа).

Али о овоме морам да говорим макар цео западни свет са све Африком, Аустралијом и делом Азије пуко од зависти и беса.

Била је злочиначка НАТО агресија. Само будала верује да су тиме хтели да заштите Шиптаре; паметном човеку одмах је било јасно да је главни циљ уништавање српског племена и семена. Међутим, ту су се они мало прешли у рачуници (или зајebали, ако мелодичније звучи). Нису ни претпостављали колико смо ми Срби кочоперни, тврдоглави, својеглави и храбри. Другим речима - загуљени. За нас проливање крви не представља ништа кад су виши интереси у питању.

Елем, дигла се читава булумента авиона и остале пратеће машинерије да би

ГРАФИТИ...

Горан ДОКНА

Женама се не може веровати. У кревету своје љубавнице затекао сам њеног мужа. Оставио сам алкохол. Не могу да се сетим где!

Ухапшени на кога је налетело полицијско возило приведен јер се опирао приликом гажења!

Косово јесте српска колевка али нисмо деца!

Атентат на председника припреман је тајно да народ не би био у еуфорији!

срушили тридесетак мостова, неколико рафинерија и занемарљивих пет хиљада станова и кућа. О жртвама, рекох већ, нећу да говорим јер то за нас не представља ништа.

Шта смо у том неравноправном рату ми њима направили још увек се званично ћути. Међутим, један наш човек, србџина по занимању, који има двомесечни курс за руковање персоналним рачунаром, успео је да продре у компјутерски систем западне алијансе. Дошао је до фантастичних података: храбра српска војска, за коју су претпостављали да ће за три дана пасти на колена, оборила је 1610 најсавременијих НАТО авиона, 7777 крстарећих ракета типа "томахавк" и "першинг", 813 беспилотних летилица, 718 хеликоптера, 22 авиона, а уништено је преко милион локатора. Колико се pilota и војника није вратило својим мајкама, женама, таштама и стринама показује наредни попис становништва у земљама НАТО пакта планиран за наредну годину.

Сад ја нешто размишљам: да је рат потрајао до 24. марта 2003. године (ми смо генетски наштеловани да ратујемо најмање четири године) у Бриселу и Авиану не би остао ни један авион. Могу да замислим Хавијера Солану или Вестли Кларка како врше смотру а писте и хангари празни. Што не иде, не иде. Изем ти војну алијансу која у летећем парку нема ни реп од авиона а камоли авион.

Да се то не би десило, десило се оно што се десило. Неименовани генерал телефонирао је српском ђенералу, команданту једне ос војних области:

-Аман, човече, престаните да се браните! Потпишите већ једном примирје ако не мислите

да нам уништите све војне потенцијале.

Срби, као што их дао Бог, одмах потпишу мировни споразум. Тако НАТО пакт није изгубио рат, али је избегао светску бруку, а ми смо извојевали победу и сачували целовитост територије.

После завршетка седамдесетседмодневног рата наше мудро руководство донело је премудру одлуку о обнови и изградњи земље. Тај историјски посао поверен је Дирекцији за изградњу и подељен је у 1365 фаза.

Сви који су способни даноноћно раде, ако треба и у шест смена дневно. Ја, као инвалидски пензионер прве категорије, не могу да радим али се зато у пола осам увече нацртам испред телевизора, раселим под притиском жену и децу да не галаме, и гледам ТВ дневник два. Колико да се информисем о новим неимарским успесима. Могу да кажем само једно: алал вера! Свакодневно се изгради три моста, двадесет станова, једна фабрика и неколико километара пруге. Наравно, све то најмање пет секунди пре утврђеног рока. Фабрика за производњу медаља и ордења, такође, ради non-stop, а нередни изасланици их деле најзаслужнијима.

Пошто се обавестим за тај дан, блажено заспим. Ујутру, пре сванућа, трчим у ред за млеко, зејтин, шећер и месо. Кад се снабдем идем на пијачу да препродам, ту сам развио солидан бизнис. У часовима доколице цупкам по соби не би ли се угрејао пошто мазута нема, али не могу да се отмам утиску да је најлепше бити Србин.

Љубомир ИЛИЋ

НА ДУШИ

И овај век прошао је у Србији преко ноћи.
Ташта ми је погинула у саобраћајној
несрећи. Извео сам је на прави пут.
Ја сам статиста. Глумим себе.
Прошлог месеца дао сам главу. Ову рату
нећу имати чиме да платим.
Знам девојку која је добровољни давалац
органа - сто марака сат!
Имам уверење да сам луд. Још само да
извадим држављанство!
Ја сам хуманиста - живим од хуманитарне
помоћи!

ДЕВЕТИ КРУГ

Небески народе, коначно можеш да одахнеш! Почео је
девети, последњи, круг обнове земље.

Кола су нагло кренула узбрдо.

Пут је кривудавак и нераван, али су дизгини у сигурним рука-
ма.

Бичеве је обезбедила Дирекција у сагласју са Републиком.

За оне који гласно негодују Скупштина је именovala мин-
истарство које може да им стави пломбу на уста. Министар је
нарочито имун на вапаје изгладнелог народа.

Министарство за хигијену, дезинсекцију и дератизацију уве-
лико чисти шљам и уништава гамад из позиције и опозиције.

Посебна пажња посвећена је негодовању испраних мозго-
ва, свести у пеленама и шупљих глава, као највећих тековина
досадашње, ничим изазване, праведне борбе.

Уместо медаља и ордења херојима просперитетног развоја
и капом и шаком се деле вештачке сузе радоснице.

То је прави и једини пут у светлу будућност и боље (мало)
сутра.

Па, срећан нам крај!

Љубомир ИЛИЋ

ПРОМЕНЕ

Нећу више да идем на ове класичне демонстрације.

Демонстрираћу и даље, без тога ми је живот постао неза-
мислив, али мењам сврху, па донекле и облик демонстрирања.

То је моја неопозива одлука.

Зато што сам апсолутно збуњен.

А лудих на све стране!

Видим шетају у круг, па станем и ја.

Кад оно - ред за уље, па они што су узели, стану поново у
ред, да узму још један литар.

Други пут - исто, само што је сад било у питању млеко.

Трећи пут - шећер.

Четврти пут - нема ништа.

Траже промену власти, али само траже, а не може и да се
добије.

Прикључио сам се више пута и видим - нема користи.

Они су први недоследни.

Траже промене, а ни сами се не мењају.

Увек исти демонстрирају.

С друге пак стране, ови скупови за дефицитарне артикле
много су боље организовани

Ипак је власт, процењујем ја, досетљивија од опозиције.

Организује и она шетње, али са реалним изгледима на неки
добитак.

Нарочито ако се на време определиш за који си ред заин-
тересован.

Јесте да тај добитак мора да се плати, али су цене присто-
јне.

И не мењају се већ дуже времена.

На другој пак страни, опозиција тражи промене.

А не нуди ништа.

Ништа поуздано.

Шетајући с њима, изгубих место у овим другим редовима.

Стога сам и донео одлуку као у диспозитиву.

Неопозиво!

Ако већ треба да будем тамо где се људи окупљају,
окупљаћу се тамо где људи гледају од чега се живи.

О променама које воде у бољи живот говорили су ми пола
века и бољи комунисти од мене, па - ништа.

Промене су стигле, али бољи живот није.

А дефицитарни артикли, макар и у минималним
количинама, али ипак, и кад-тад, стигну.

Тиме што сам променио облик демонстрација, за мене су
промене већ стигле.

Ако се залажем за промене, морам и сам да се мењам.

ЗАКОН

Лијело чујем, вршиш женско
у мојој башти.

А и не сањам.

Још нисам ни легао да
спавам, тек сам се премишљао.

Тако, скочим и истрчим,
мада ме, истина, жена вукла да
се вратим.

Послије сам и ја помислио да
су то морали чути и сусједи али,
сад кад размислим, никог није
било напољу, него напротив, и
гдје је био свјетла, нестало га је.

А тад, ја истрчах, и мада се
слабо видило, имам шта видјети.

Женско без сукње, батрга
се, а двојица навалила да јој и
гаће скину.

Ваљда што су били заузети,
или што их и иначе мушкарци не
занимају, тек уопште не одреаго-
ваше кад се ја раздрах:

"Пушћај!"

Један само мирно рече:

"Полако, матори. Чекај ред.
Ми смо први дошли."

И наставе и даље са гаћама.
И таман ти тај нациљао, кад
ја летвом нациљам на њега.

Он - посред женске, као што
је и хтјео.

Она тек тада поче својски да
вршиш:

"Убиј га!", али је послије
тврдила да је викнула: "Уби га!"

Јеби га, ја распалим и оног
другог.

А није било тешко.

Ем му хлаче испод кољена,
ем он на кољенима - ја само
онако, лако, иза врата.

Крц.

Звизну пала неколико пута.

А он, нити звизну, нити
писну, - него посред онога што је
посред женске.

А све посред моје баште.

У сред ноћи.

А женска вршиш.

Па што сад вршиш, мислим
се, дође ми у моменту да и њу
посред - али се сјетих да сам
изјурio због ње.

А она све виче и зазива:

"Полиција! Полиција!"

А на вратима моја жена запо-
маже:

"Шта уради, Добривоје!"

Само дјеца не вршиш, него
једно плаче, а друго виче:

"То, ћале! То!"

Сраћом, комшије - ништа.

Нисам могао ноћима спавати
од њихове музике и драња, а
сад, ни дашка.

Да се неко накашље.

Али, богами, полиција дође.

(Мада ту мислим да је прије због
комшија, него драња оне женске.
Јер, није ни она дуго.)

Троја кола, како сам касније
чуо.

Одмах освјетлише јаким
батеријским лампама, све се

лијело види, а и ја показах оном
палијом.

Уто неко дрекну:

"Бацај оружје, или пуцамо!"

Ко да баца оружје, па ови
доле не мрдају.

Осим женске. А ни она
много.

Кад онај олет дрекну:

"Бацај оружје, бројим до три!"

"Један!"

Ја у чуду испустих колац, а
онда - одједном, неколико при-
лика сури се на мене, и удри,
чини ми се пендрецима, али
може бити и цокулама, не могу
да гарантујем, мада је вјештак
послије рекао да сам ја те
преломе ребара и фруктуру
лобање, имао од прије.

А мајке ми, нисам, мада се
нешто не сјећам, јер ме у задње
вријеме нешто памћење слабије
служи.

Нарочито кад ме глава боли
од те фактуре од прије, коју
нисам имао раније.

Шта га ја сад знам.

Други вјештак је тврдио да
та моја дјеломична амнезија
нема везе са полицијом, него са
подсвјешћу.

Ко бива, ја то вучем из раног
дјетињства, само ми се сад испо-
љило.

Тако да се сјећам да ми је и
друго дијете почело да плаче.

А жена вршиш.

Тад је наступило оно из
подсвијести, што је тврдио други
вјештак, тј. да више нисам имао
свијести.

Ето, докле вас трауме из
дјетињства могу довести.

А мени се свијест вратила у
ћелији.

Истражног затвора.

Мада не задуго.

Задуго сам отишао у

Окружни.

Све то изгледа чудно, овако
испричано, али је истражни по-
ступак унио свјетло у сам догађај.

Моја амнезија, која ми је
урођена од оне ноћи,
протумачена је као дрскост и
вријећање суда.

Исказ да су ми ту урођеност
донијели полицајци, и полицајци
и комшије су оповргнули да нико
није видио било какву примјену
силе, - осим са моје стране.

Она женска је рекла да је
била затрпана мушкарцима над
којима сам ја примјенио силу, а
моја жена је само плакала.

"Па, Милице, реци им ти."

"Немој, Добривоје, немој кућу
да нама затиреш."

И опет плаче.

А судија каже да ја вршим
притисак на свједоке.

Све ми је то отежало.

Али није то било главно.

Него сама оптужба:

Наношење тешких тјелесних
повреда и убиство у покушају.
Такође, покушај силовања,
супростављање службеним
лицима, неовлашћено ношење
оружја, повреда угледа и части,
 ремећење реда и мира на јавном
мјесту (ко, моја башта, јавно
мјесто!) и лажно свједочење.

Све то починих, рече
тужилац.

Она женска, рече да
никаквог силовања није било
док се ја нисам појавио, и да су
то фини младићи из финих
породица, што говори и то да су
јој њихови родитељи поклонили
ауто и гарсоњеру, и ...

Али је ту судија прекинуо.

А уосталом, и она је фина
дјевојка, и шта ја мислим, да би
она у то доба била ту..

Па, била си.

Да, али си ме ти ту довукао,
и цијепало ми одјећу, и скидао
гаћице, и гурао прст, и ко зна
шта све не би урадио да нису
дотрчала ова два фина младића,
чији су родитељи на тако
високим положајима...

Ту ју је судија поново прекин-
уо.

Да - рекла је судији, а мени је
наставила:

А ти си их тукао, тукао.

Ох, гаде!

И моју си част укаљао, а они
су ми ауто поклонили. ("Ах, да,
господине судија.")

Ти, зликовче - викнула је
према мени, као оно вече кад је
вршиш, а порота ме је мрко
погледала.

А моја је жена плакала.

Моја је башта мала, моја је
кућа мала, и ја сам сам мали
човјек.

Свеједно, мислио сам да
имам велико срце.

А моје је жена плакала.

Јер је она одувјек имала
њезно срце.

А дјеца није било у судници и
не знам да ли су плакала.

Била су она два младића, а
ја нисам видио на њима тешке
тјелесне повреде, али их је
видио вјештак, а онај други их је
пронашао у траумама које ће
имати за цијели живот.

И љагу коју сам хтио да
бацам на њих, додао је тужилац.

А неколико озбиљних лица
гледало је у судију и пороту.

Повремено су и они гледали
та лица.

Само је моја жена прекрила
лице и плакала.

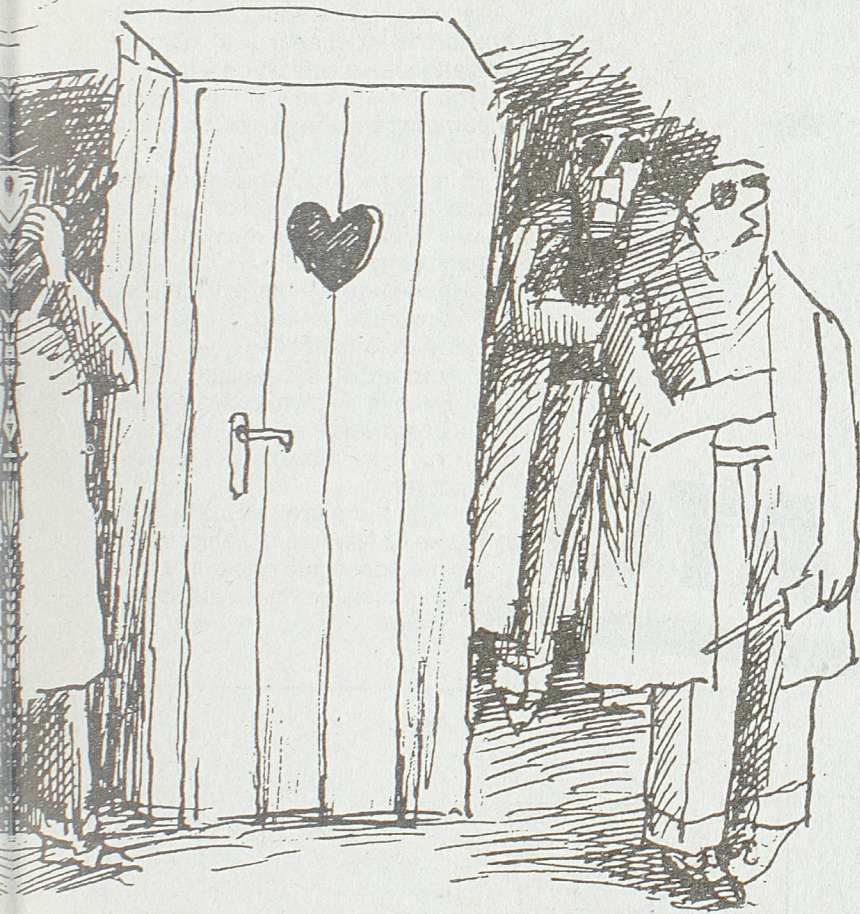
Јер ме ни следећих петнаест
година неће гледати.

Горан КЉАЈИЋ

ОДЕЛО ЧИНИ ЧОВЕКА

Карикатура: Мухамед ЂЕРЛЕК

Ових дана смо на захтев ширег аудиторијума спровели анкету у нашем граду. О чему се радило? Па, баш се и није радило, више се уживало и мислило! Ко је како мислио, чуће се, а оно што је речено било је пуно оптимизма. Да нам не може нико ништа, и да у нашем народу бије поносито срце доказала је неколицима случајних пролазника. Сви су дали, а питање је било: Шта мислите о одећи коју носите? Речено је следеће...

Нудиста - Одело не чини човека.

Радник - А шта је то?

Манекенка - Кратке ствари, ха, ха!

Демонстранти - За шетњу или...

Пензионер - Нема за шта пас да ме уједе.

Погребник - Црно!

Комуналац - Само да је чисто!

Лудак - Ко је овде главни? Чисту кошуљу, молим!

Министар - О томе брине народ, као и за плаћање.

Вођа - Имам један дуг(и) шал...

Вођица - Бомба!

НАТО зликовац - Ја носим хуманитарну одећу!

Продавац - За девизе или динаре?

Дилер - Не мењам марку.

Војник - Позеленео сам од беса!

Модни креатор - Носи се човече.

Сељак - А за порезу?

Хирург - Скрпићемо се!

Упозорење: Ко се није препознао може бити да је страни плаћеник и домаћи издајник. Дакле, да ли ви мислите?

Бојан МАТЕЈИЋ

Вели ми народна мудрост:
У чијим се колима возиш, тога песму певај.
А ја се јогуним:
Знам у чијим се колима возим, али баш зато
није ми до песме! Знам возача.
Мудрост ми поручује:
Тешко кући где су сви паметни.
А мене брине:
Шта ако сви паметни попусте?
Мудрост ће опет:
Нису све памети у једној глави!
То би могло да буде утешно, иако се коси с
претходном мудрошћу, али ја страхујем баш од те
памети у једној глави!

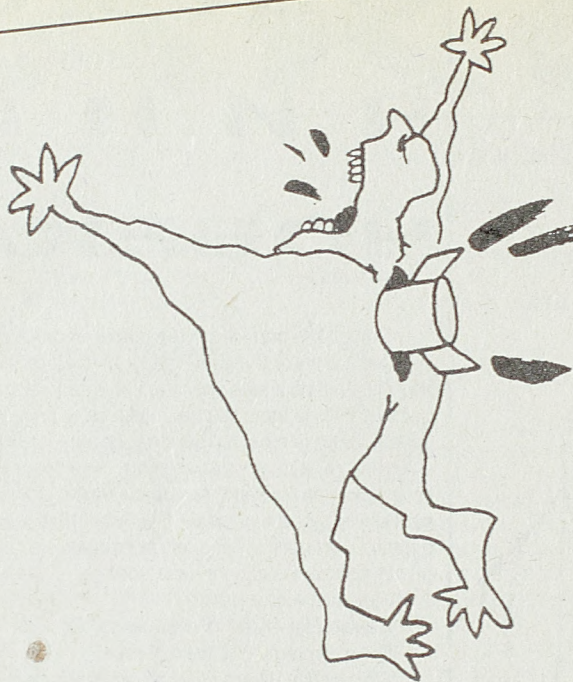
Народна мудрост не одустаје:
Оно што јесте не може бити да није.
Али мене брине: оно што јесте!
Мудрост би опет да ме теши:
Језик може говорити што срце не мисли.
А мене узнемирава баш то што говорник памет

замењује срцем, а нисам сигуран да и срца има!
Мудрост ће:
Кад се кола сломе, пуно коловоза.
А ја у страху да ме мој коловоз у недођију не
одвезе и не чујем још један мудри савет: Куд год
идеш остављај за собом врата отворена!
Зазвучи ми утешно:
Људи вешају, али људи и скидају.
И заиста би утешно било, ако не допаднеш у
руке нељудима.

Мудрост ће на то:
Што је требало то је и стизало!
Шта је било то је и прошло!
На то се ја жешће побуним, али мудрост ће:
Што му је, ту му је!
Али, ЗАШТО?
О свему смо, само не питам: Зашто?
А можда је отуда и све ово - зато!

Бане ЈОВАНОВИЋ

Нове старе књиге
Александар Блатник
НЕТО НАТО
 карикатуре

BLATNIK

НЕТО НАТО

Александар Блатник (име и и мејл адреса познати редакцији) током бобмардовања које се одвијало откуде Ниш и околину, није седео скрштених руку него се Богу молио у себи.

Руке су му биле заузете цртањем карикатура на тему онога што се нама Србима догађало по сам Бог зна који пут.

Наиме, нама је падало са неба.

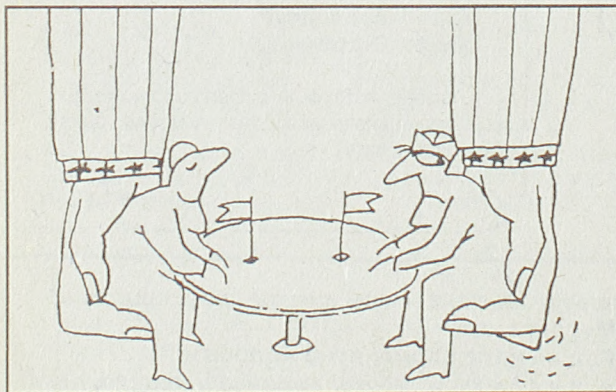
Нису биле печене, али је на шеву све подсећало.

И то не на појединачну.

Било је то групно силовање.

Деветнаест до једног! О зар се и то може, може, како да не може!

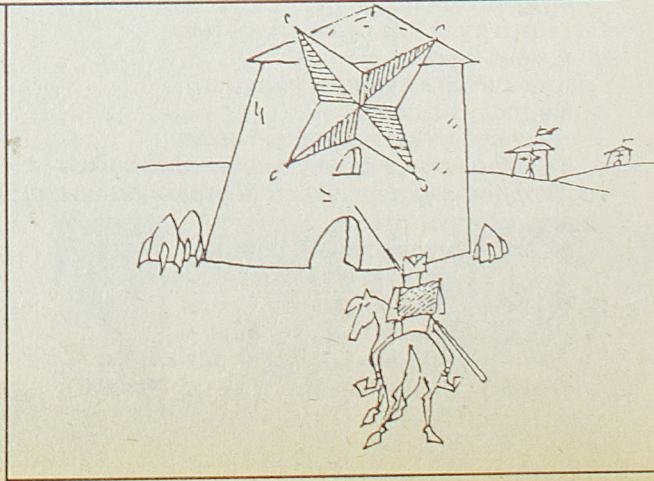
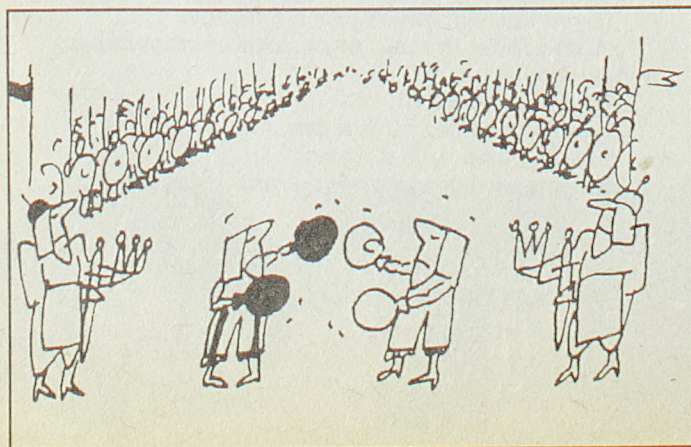
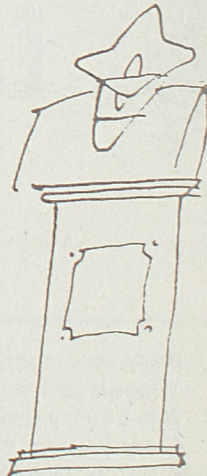
Од онога што је Блатник урадио од 24. марта до половине јуна издвојили смо оно што ни они више не би могли да нам ураде.

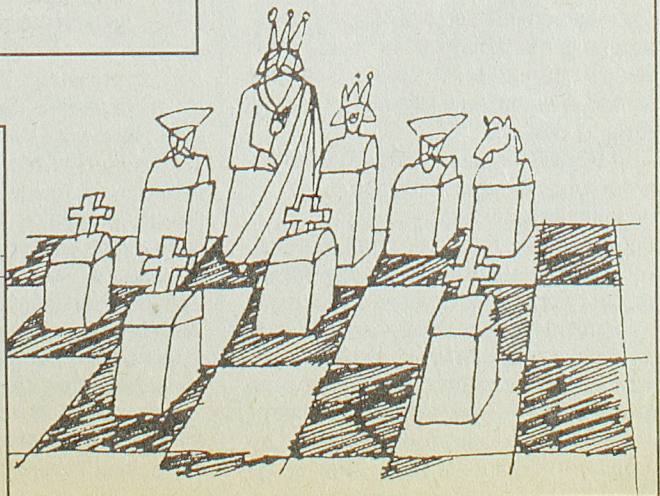
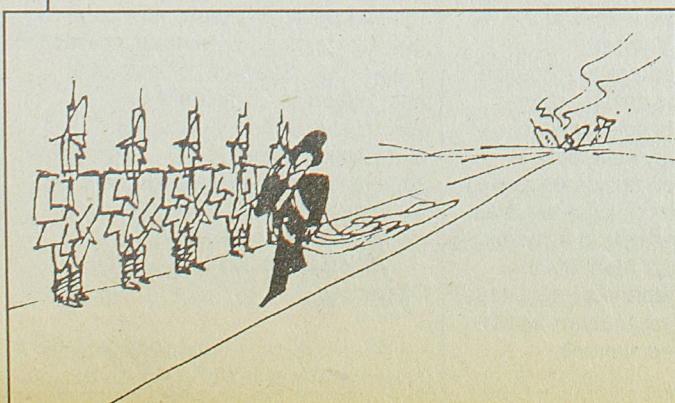
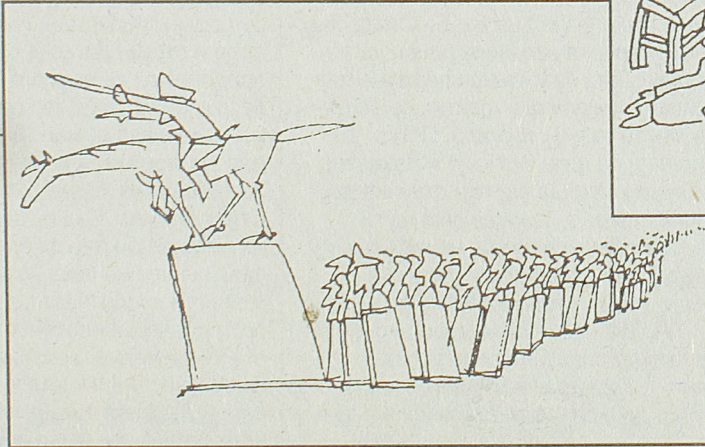
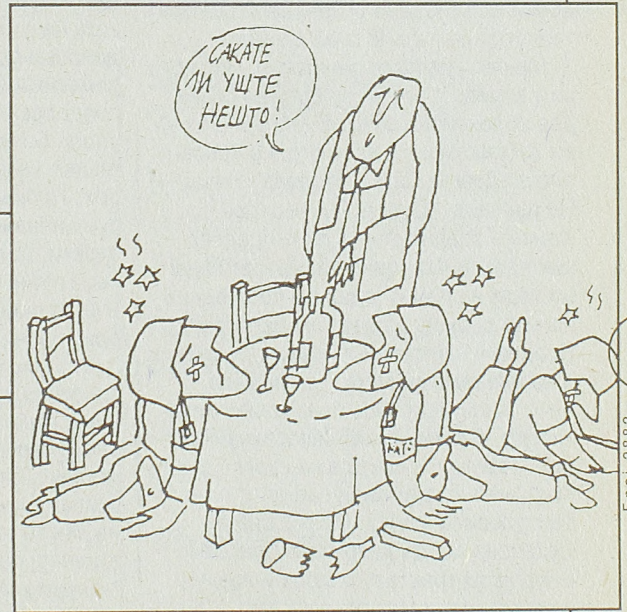
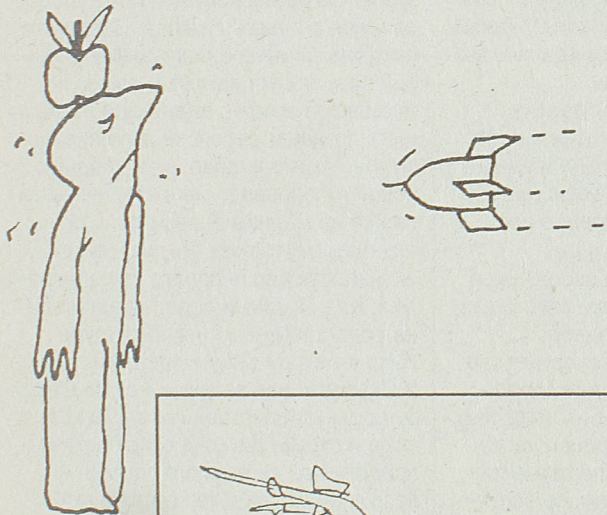
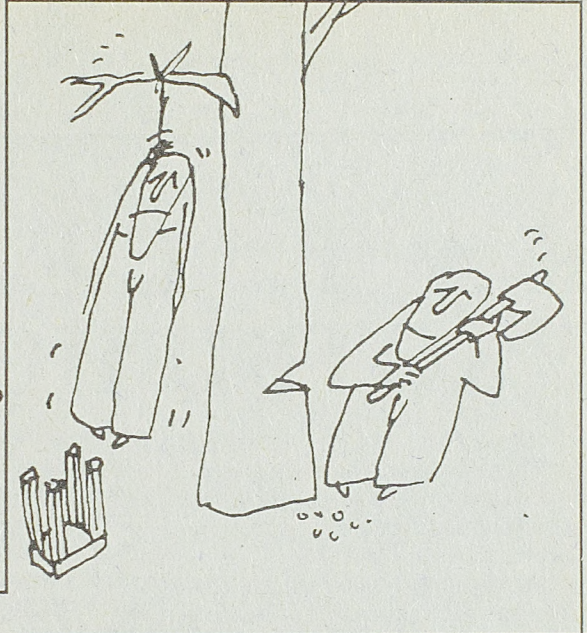

1.

2.

ЦРНОГОРСКЕ ПОЛИТИЧКЕ (НЕ) ПРИЛИКЕ КАД СЕ НЕВЈЕРА УКОТВИ ИСПОД КОЉЕНА

Чим се поче зуцкати да Новаку Килибарди измичу тепих испод ногу сјетих се како су својевремено руски грађани провјеравали истинитост оваквих и сличних гласина. Прелиставали би новине мјесец, два уназад и пребројавањем фотографија дотичног поуздано утврђивали његов тренутни рејтинг. И ја се докопах "Побједе". И просто занијемих. Новака ни у плећа. У тридесет бројева свега два колективна снимка и то у културним рубрикама. На прве стране преселио се Драган Шоћ. Готово је готово. Не прође ни 10 дана а из његове странке обавијестише да је председник политичко-клинички мртав. Тада ми паде на памет један од посљедних написа доајена нашег новинарства Предрага Милојевића. Размишљајући о народном веровању "да невјера чучи уз кољено" даје занимљиву илустрацију. Сваки, каже, Лазар има свога Бранковића, сваки Дража свога Калабића, сваки Иван свога Милошевића, сваки Момир свога Ђукановића. Да је поживио још само мало овом трактату о вјери и невјери придодао би и Новака и Шоћа.

Неки дан у Скупштини посматрам Новака. Види се да му је све ово тешко пало. Усукао се и ископнио док скупштинска дебата просто кључа, он, ненадмашни оратор и првопласирани репликант утучено занијемим. Премишља и већ ко зна који пут премотава филм бурних политичких збивања у протеклих 10 година. Свеједно, одговора на питање гдје је погријешимо нема на нема.

Појаву вишестраначја дочекао је потпуно спреман. Основао је Народну странку која је окупљала Србе и темељ да се новосведоченим историјским и духовним вриједностима српског народа на скупове се долазило са гуслема и иконама Светог Саве. За химну је одабрата пјесма Онамо намо. Странка се брзо консолидовала постала престижна, респектовали су је и политички неистомишљеници. Сви услови за политички успон били су ту

и Новак се већ понашао као харизматични вођа. Ипак једна ствар га никако није остављала мирним. У руководству се нашао велики број угледних и способних интелектуалаца. То је у народу гдје се вјерује да "Нема веће будале од школоване будале" може бити контра продуктивно а осим тога наши људи чим се докопају какве дипломе уврте себи у главу да су најпаметнији и да су баш они предодређени за неку месијанску улогу. Болесно су амбициозни и нестрпљиво чекају да испредњаче и на сам врх. То сваког вођу чини несигурним и сумњичавим. Нешто се морало предузети. Полако, плански и систематично производио је разне кризе и конфликти да би потом, како је говорио прочишћавањем странке одстранио малтене до последњег све способне, паметне и угледне сараднике. Иако је тврдио да је из свих ових криза странка излазила јача и јединственија она се у ствари перманентно осипала, цијепала и фактички нестала. Ни то га није збунило. Остао без странке, па шта. Остао је и Ракчевић па ништа. Ако не постоји странка постоји коалиција. Тако се овај љути бескомпромисни опозиционар нашао у владајућој коалицији. У мираз није донио ништа више од имена странке.

Али и то је било довољно да би се свијету показало како је ова земља, дојучерашње гнијездо комунизма добила вишестраначку власт и незадрживо кренула у реформе и демократизацију. У новом друштву Новак је реално процијенио своју позицију. Није ту да мисли и креира већ да слуша и извршава. У улози послушника био је до краја доследан. Чим је примјетио да ветар скреће према западу брзо је преусмјерио и своја једра. На истоку нека остане Србија. Фрапирајућом брзином ушао је у процес сопственог трансформисања па је све оно конзервативно и традиционално што га је до тада чинило препознатљивим енергично одбацивао одбацио за рачун прозападних животних и цивилизацијских начела.

Одрекао се химне, поплувао гусле раскрстио са светосављем и српском митологијом, дислоцирао из историје Милоша (к) Обилића. Марка Миљанова ослободио ретроградног племенског абажура и на видејло изнео европску димензију његовог дјела. Са промјеном схватања упоредо се мијењо и његов изглед. Савремено префизионирана фризура, Версаће одијела, златни ланчићи, пејџер и мобилни телефон видно су истицали његовог новог европски дизајнираног имица. Нормално био је припадник новокомпонованог чет-сета, појављивао се на модним ревијама и сличним елитним скуповима. Ритам његових активности био је просто фасцинирајући. Кад се тамни облаци наднијели над овом земљом позвао је трупе НАТО пакта да дођу и среде ситуацију. У Скупштини је затражио да се војсци Југославије обустави испорука хране, воде и струје. Дигао је глас против предлога да се помогне обнови разрушене Србије, јер би то јачало Милошевићев режим. Дневно је примао дипломате, а увече се појављивао на телевизији. Приредио вечеру за Стипу Месића. Кад се Јеврем вратио из самоизгнанства заједнички иницирало оснивање нове Академије знаности и умјетности, да би постао први предсједник њеног Сената.

И кад му се чинило да се налази на врхунцу моћи и кад је очекивао да богату каријеру крунише амбасадорским мјестом у Вашингтону или Берлину водоношци из сопствених редова приредише му овај сломоврат. Шоћ и Дрецо, Ђурђевац и Пецо. Исти они које је он од анонимаца претворио у министре. Вратили су тако да је постављен за шефа некакве трговинске мисије у Сарајеву. И ето академик, професор факултета, доктор наука и реномирани књижевник сачекаће пензију батргајући се са пиљарима на Баш Чаршији.

Живот је, Новаче, Братац Сачулатац.

Поштовани пријатељи,

сви причају да ће се у Пљевљима ове године одржати 13-и фестивал хумора и сатире "Вуко Безаревић". Ако је тако, мислим да грешите што прву годину, кад су јежевци и Пљевљаци приредили вече посвећено овом нашем угледном ствараоцу, прескачете, што не рачунате 1987-у. По мојој математици, ове године би требало да се одржи четрнаести сусрет.

С поштовањем,

Душко М. Петровић

МИЈО МИРАНОВИЋ РОМАНИ У ПРАХУ

Прво је изгубио морал, затим је пронашао себе!

Диктатура је кад мораш да ћутиш. Тиранија кад мораш да говориш.

Политичар који је прав као свијећа најбрже сагоријева.

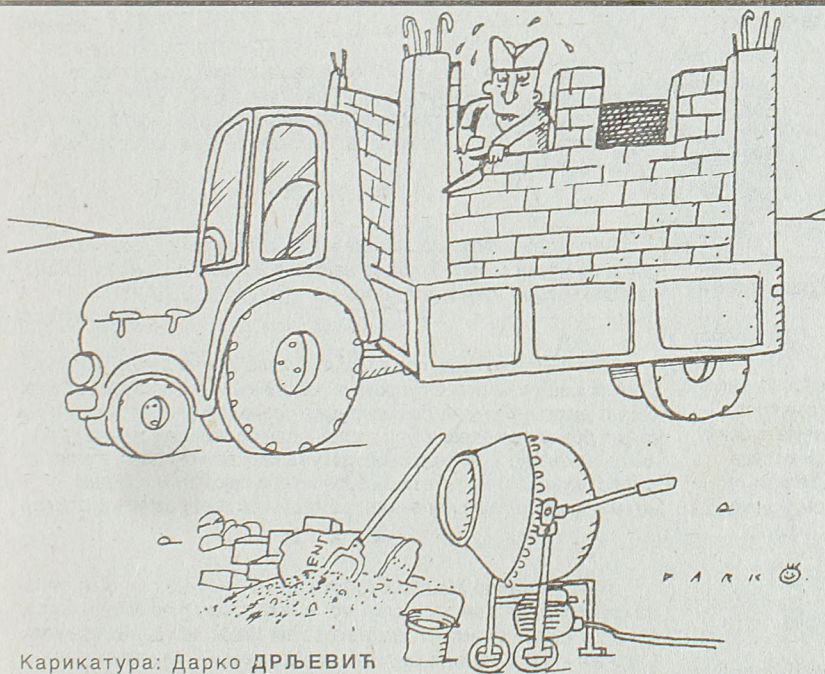
Кад је циљ у магли, лутање је једини пут.

Ако овако наставимо, цио народ ће постати народни непријатељ.

Имали смо бурну историју, а тек ћемо је имати.

Од човјека је јачи само нечовјек.

Криминал - једина грана која цвјета у свим годишњим добима.

Карикатура: Дарко ДРЉЕВИЋ

Црно нам се пише. Ради бољег информисања.

Власт доказује да је за тржиште. Опет нам продаје муда за бубреге.

Побиједиће разум. Ако не буде избора.

Народ - насумице, они - на суме.

Збиља се шали!

Многи Црногорци га слиједу. Јер, никуда не мрда.

Вељко РАЈКОВИЋ

зајеБОВАЊција

- Кренули смо у Европу. Возају нас тамо вамо.
- Држава нам је као кула од карата. Зато оволико коцкара око ње.
- Сваког госта три дана доста. А КФОР се одомаћио.
- Ми смо најјача карате нација на свијету. Сваки дан нам је црн.
- Постали смо конзервативни. Прешли смо на конзерве.
- Све је у знаку нудизма. Фирме нуде на продају, а радници голи до коже.
- Павећи каријеру свима се увлачио у дупе. Потом је од посраника догурао до посланика.
- На сјеверном полу откривена масовна гробница пингвина. Ови Срби су стварно прећерали.
- Милошевић је "јачи" од Виктора Игоа. Створио је више јадника.
- Ми би корјење, а они би да нас искорјене.
- Захваљујући КФОРУ, Срби су несметано отишли са својих

- огњишта.
- Најновији црногорски хит: "Поји Мило волове на реци".
- Ови се баш коцкају са државом. У игру су убацили и петог попа Мираша Дедејића.
- Моника је страшно љута. Блер очекује четврто дијете.
- Црна Гора и Јапан су још у рату. Пих, шта је њихов Куросава за нашег куратог Саву.
- Како да побољшамо наталитет кад нас стално туцају у здрав мозак.
- Да би нам забијали голове морали су прво да нас подјеле.
- Сваку ноћ опали по један метак, а није члан Савеза Бораца.
- Ми смо небески народ. Још један доказ да смо пали са Марса.

СУДБИНУ ВАМ (ПРО)РИЧЕ ВИДОВИТА ЋОРКА

Драга моја Ћорка, шта је са мојим дечком? Има ли шансе да га повратим?

***

Драга Очајна, мени се твој дечко често јавља, али није у задња три дана, па је могуће да се јавља некој млађој колегиници. Сигурно га можеш повратити, али пре свега треба да га прогуташ.

(Очајна)

Пророчице моја, сестро саветнице, нигде не радим, го сам ко ку... и нигде светла на видику, а мој деда који је пред умирањем, све то зна, али ми ништа не преписује. Ни шуму, ни њиву, ни ливаду. Шта ћу?

(Лезилебовић)

***

Ћорко, помагај. Младић сам у пуној снази...

(Дентал Фреш)

... и имаш проблема са опадањем предњих зуба, па те интересује хоће ли ти нићи трећи зуби. Наравно да хоће јер ћеш их масирати "киковом" глодалицом (не "бошовом"). У замену ћеш користити шару са тракторске гуме (РЕКОРД) вашег тече из села Семедраж код Г. Милановца, која садржи све потребне састојке за формирање трећих и четвртних зуба.

Има наде, друже Лезилебовићу. Јавља ми се како ћеш прибећи решавању проблема поливањем деде бензином и бацањем упаљене цигарете ка њему. Тако ће се деда загрејати за твој случај и биће светла.

***

Краљице видовитости, хоће ли се војска вратити на Косово?

(Спасоје)

***

Драга Ћорка, хоћу ли?

Господеине Збуњени, хоћете, него шта ће те.

***

Једина моја Ћоркице, купила сам усисивач пре два месеца, па ме интересује његова будућност.

(МисПосис)

Спасоје, јуначе, ако имате везе са хакерима, можда ће те реално добити видео - игрицу "Бој на Косову Е99". Тако да једносатвни померањем цојстика сами можете вратити наше борце на нашу колеџку најстаријег народа. За разлику од живота, игрица има и Гаме-Овер.

***

Ћао Ћорче. Мош да зрикнеш у ту твоју криглу, овај куглу, оћу л се удати у мају. То би ја најбоље волела и то на дан када сам оперисала (скратила) нос.

(Устрептала)

Драга Посис, оно што видим је интересантан хороскоп вашег усисивача. Он је Шкорпија, што значи да може купити све врсте ситних честица са пода, док му подзнак Водолија одређује судбину када са њим налетите на флеке од пива. У следећа три месеца Сатурн улази у другу кућицу треће периоде, па ће се осетити потреба за промену његове кесе. Могућа веза са пеглом у знаку Бика.

***

Ћорка, десило ми се "већ виђено" или "d é j à v u". Као идем ја у фирму да примим заосталу плату. Видиш ли ти нешто?

(Српска мајка Турбо Дизел Инџекшен)

Мајко ТДИ, ја видим да ће те примити пола плате за месец децембар предпрошле године. За ваше проблеме се убудуће можете обратити у вашу фирму, референту за жу-жу пецива и свињске полутке.

***

Ћорка, хоћу ли сићи са дрвета?

(Веран)

Хоћеш, Веране, чим искључиш први програм.

***

Знаш ли хоћемо ли ми скоро бомбардоват "Белу кућу"?

(Србенда)

Знам ли?! Ја јасно видим да хоћемо. Пре тога ћемо начинити макету исте у размери која одговара отвору у ВЦ-шољи или чуцавцу. После поједених обилних количина кромпира, ракије и попаре биће бомбардовања.

Е, моја Устрептала, ова година ти неће ићи на руку тј, свадбу. Прво мораш наћи особу супротног пола. Мени се јавља да ће се тај сусрет десити у јуну на дан операције твојих ушију. Његов званични став о браку сазнаћеш у јулу на дан када си ставила сочића. Тек након неколико твојих великих датума као: дан скидања вишка сала са кукова, дан затезања бора и теби најомиљенији, дан штемовања кврга на коленима, можеш очекивати озбиљну понуду.

***

Сервус Ћорка. Жешћа си лујка, кеве ми. Твој сам фан одкада си одгодила дан повратка мог паука тарантуле Властимира. Од тада на раменима носим петобојни tattoo са твојим именом. Сада ми реци шта ми е са питомом Џорџом. Нема га два дана.

(Откачена)

Откачена, душо, за то мораш консултовати твог комшију, алтернативног опанчара Бошкета.

***

Ада ће си Ћорка. Ну, можеш да ми речеш могу ли ја смуват нешто женско ал без пиштоља.

(Мрђа)

Господине Мрђа, ја јасно видим као никада до сада. Учинићете то ускоро без пиштоља, комбинацијом кик-бокса и пајсера.

***

Ћао Ћорке. Шта ћу што је љубав слепа, а у лажи су кратке ноге.

(Мудросер)

Мистер Мудросер, маниће се Ћорка посла ради истине у вину.

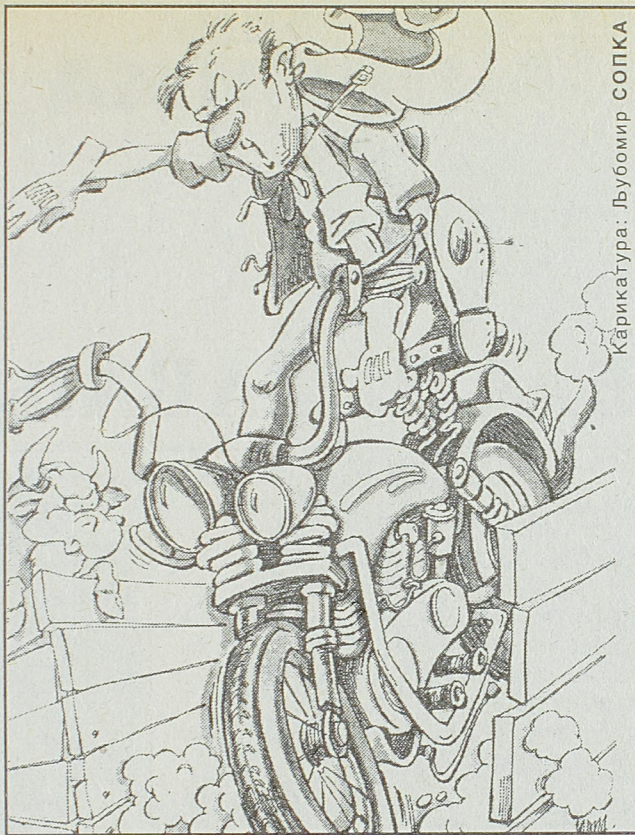
Живан ГЛИШОВИЋ

Још од доба Радоја Домановића, овејаног мушког шовинисте, у Србији влада дубоко уверење да су, у говеђем роду, за евентуално размишљање задужени само волови.

Е, неће бит баш тако! И ми, српске краве, смо се, у међувремену, опаметиле и, како се каже, еманциповале. Чак смо основали исвоје, данас врло актуелно удружење -

Антифашистички фронт крава (АФК). И то у моменту кад још једино волови сматрају да су Срби, заједно са Францеком Туђманом, пре педесет пет година, заиста победили фашизам.

Зато сам се и ја, у задње време, навадила да често и дубоко размишљам. За размишљање користим сваку прилику, а нарочито

Карикатура: Љубомир СОПКА

се налазе на неплаћеном одмору, па, својим присуством, у штали и на пашњаку, ометају посао биковима.

И, веровали или не, сви они, одреда, у тој доколици, сањају - ни мање, ни више него - о свом врату окачену клепетушу предводника српског говедарства! Зато се неуморно, из дана у дан, вежбају у уметничком клепетању, ревносно настојећи да један другог натклепећу.

Сва је срећа, у овој несрећи, што је бела куга преполовила и домаћи људски фонд, па смо, практично, на истом. И даље имамо исти број Срба по глави говеђега становника.

Будући да сам тако успешно разбистрила фундаментална питања

РАЗМИШЉАЊЕ ЈЕДНЕ ОБИЧНЕ С Р П С К Е К Р А В Е

време преживања. Људи моји, само да знате како се уз преживање лепо медитира и размишља. Да сте, којим случајем, и ви преживари, верујем да бисте далеко догuralи у својој духовној надградњи. Па би свет гледали кроз зелену траву и шарено цвеће, а не кроз зелене доларе.

И тако, размишљам ја, размишљам, размишљам... Вероватно се питате: о чему би толико једна обична крава могла да размишља? А о чему ће, питам ја вас, Срби и српска говеда друго да размишљају него, зна се, о политици.

Па, окрени, обрни, закључила сам да су за катастрофално стање нашег говедарства главни кривци - обични српски волови. То вам је егзактно утврђена чињеница. А чињенице су чињенице, и ту нема збора.

Ето, рецимо, поверава ми се, пре неки дан, једна моја добра пријатељица (име и адреса познати редакцији), иначе, крава на свом месту и млекуља на гласу, са импозантним секси вименом, без силикона:

-Имам силан мерак на једног расног и неодољивог бика, из комшилука. Али, не могу, сестро драга, ни за трен да се одвојим од оног мог вола. Дође ми, мајке ми, да просто полудим!

Из овог њеног случаја, крава склона логичком размишљању може да извуче најмање три поуке.

Прва поука нас подучава како настају фамозне "луде краве", што двоножни расплодни бикови, из ветеринарског крда, са својим сурогатбризгалицама, никако не могу да упасуље.

Дуга поука указује на разлоге због којих је све мање и мање телад, што је већ довело до тога да нам је говеђи фонд преполовљен, а фонд телећег додатка да је начисто испарио.

Трећа поука објашњава хроничну несташицу млека у продавницама, Јер, ако се кржавама стално ускраћује, и оне, природно, почињу да ускраћују.

Елем, инкриминисани волови данас, као што је свима познато, готово да уопште и не тегле, за шта су, заправо, и створени. Углавном

унутрашње говеђе политике, на српским просторима, осећам се позваном да укажем на нужност изградње новог говечета, на путу ка будућем праведном крду и - шведским јаслама.

Нажалост, изгледа да умни и производни рад никако не иду заједно. Наиме, можда због интензивног ангажовања у разним комисијама и поткомисијама АФК, или због неумереног размишљања, тек, задњих месеци ми се све више суши виме, а млеко једва да цурка. Како по разговору између мог српског газде и сеоског ветеринара могу да закључим, вероватно ми предстоји одлазак на операцију у - Београдску индустрију меса "Славија".

По повратку са операције, ако све прође како ваља, у следећој фази свог умног стваралаштва, научила сам да се мало поближе позабавим општесточарском и живинарском геополитиком.

Излагање записао и обезбедио ауторизовање

Светомир МОМИЋ

РАСТКО ЗАКИЋ

НА ЛЕЋИМА "ЈЕЖА"

ВАСПИТАВАЊЕ ДЕЦЕ

Р Не треба јести пред децом. Не треба им давати лош пример. Треба их навикавати од малена на будућност која их очекује.

Моју генерацију су кљукали. Јело се три пута дневно, главни оброци, још и две ужине између. Воће неограничено, кад ти падне на памет. Као и млеко, јогурт, сокови... А тек за славе, празнике, рођендане и друге гозбе! Излазиле су нам торте и кремлите на уши.

Није био редак случај и да су нас тукли да једемо. И ево докле нас је то довело. Изгледа да смо појели све што се могло појести. Као да смо били генерација скакаваца.

Дошло је зато време да морамо тући децу зато што траже да једу. Лако је било кад си банану јео, а на кори се клизао, тад си могао како хоћеш. Било је и оно: ко тебе каменом, ти њега хлебом, али ређе. Обично, он тебе хлебом, и ти њега исто

хлебом. Он тебе јабуком, и ти њега јабуком.

Тога више неће бити. Биће само он тебе каменом, и ти њега каменом. Нема хлеба, нема јабука. А деца се морају нечим гађати. Деца су несташна, живахна, хоће игру.

Децу треба учити корисним вештинама од малена. Да жваћу свој језик по цео дан. Да стишавају глад сисањем палца. Не одвицати их од те дечије навике, као што се некад тражило, него их, пак, учити да сисају и остале прсте. Палац, рецимо, као главно јело, кажипрот као дезерт. Мали прст као чоколада између оброка.

Хлеба и језика, рекао је велики песник Матија Бећковић. Ја кажем: само језика, нема хлеба. Тако ће сва деца постати још већи песници од Матије. Живеће од језика и за језик. Ништа им друго неће бити потребно.

24

Број 2882

ОВАЈ ИМА ГЛАВУ

Овај има главу! - говорило се од почетка. Први је тако говорио учитељ, показујући поносно на мене, а нису оклевали да ме истим речима похвале и моји, такође поносни родитељи, ни њихови пријатељи, ни моји школски другови. Касније је ово постао стални рефрен мог живота.

Овај има главу! - било је и за мене веома обавезујуће мишљење, које сам морао оправдати својим прегорним радом, учењем, усавршавањем, доказивањем. Пратили су ме бриљантни успеси у школи, на студијама. Савладао сам и неколико страних језика, магистрирао сам, докторирао, у року и пре рока, предамном су се отварали широки путеви успеха које сам заслуживао.

Овај има главу! - говорило се и кад сам почео да обијам прагове тражећи посао. Не ретко, неко од надлежних би узео моје дипломе, сертификате, потврде и уверења, и показивао неке у канцеларији моје сјајне оцене и најласкавија мишљења најкомпетентнијих ауторитета о мојој стручности, марљивости, несвакидашњим врлинама.

Али, посла не беше нигде. Свуда попуњено, заузето. Не да не примају, него отпуштају. Не да лоше плаћају, него уопште не плаћају. Не да бих им добро дошао, него једва чекају да одем.

Хватао ме је благи ужас. Како преживети, како јести, како се одевати. Како основати породицу? Где становати? Како вратити дуг друштву које је толико уложило у мене.

Онда се све променило преко ноћи. Схватио сам да морам показати самоиницијативу, да морам нешто и сам учинити за своју будућност.

Овај има главу! - поново данас говоре за мене, уз бурне аплаузе. Притом показују како главом рушим зидове. Што ја порушим, помоћници одмах односе. Да шут не смета у следећој представи. Моја глава се коначно нашла на одговарајућем месту и у одговарајућем послу. Радим у циркусу који ће ускоро гостовати и у вашем граду.

И СЛОБОДНИМ ПАДОМ ДО СЛОБОДЕ

После рођства педесетолетног
Радост права народом завлада,
Кренули смо журно у слободу:
Отпочели од слободног пада!

Загледани у циљ одабрани
Пропадамо гордо са висине,
Без застоја летимо низбрдо
Јер падамо на тло отаџбине!

Брзина нас носи вртоглава
Опијена жаром препорода,
Док нас доле руку раширених
Чека дуго жељена слобода!

Карикатура: Слободан СРДИЋ

О Д Л Е Т И
У
В А З Д У Х

Окупљен је народ да саслуша слово,
Послушан и смеран ко пред школском таблом,
А учитељ мудри предавање држи:
Полећемо најзад бунним дирижаблом!

Желео је народ да лети високо
И дошло је време да га жеља мише,
Прави је тренутак да се пајзад дигне
Пробушени балон у плаве висине.

Непријатељ рове споља и изнутра -
Да пробушен балон неће да полети!
Заборавља при том наше особине:
Да не може нико ко ми да се сети!

Улазе у корпу Синђелића синци,
Ниједан не чека да га зову дванут:
Одлетеће горе корпа дирижабла
Кад под корпом храбро потпалимо барут!

П Е В А Ч

Бије ме глас да лепо певам. Једни тврде да сам најбољи у народним песмама, оним изворним, мераклијским. Други преферирају романсе, старе градске, евергрин, шлагере. Чуо сам и за заклињања да ми ни опера није страна, оне незаборавне арије које по правилу изводе врхунски певачи.

-Да ти само чујеш како он пева! - колико пута је, у мом присуству, нека лепа дама дошапнула својој сусетки, благо се нагињући к њој и показујући очима на мене.

-Мени причаш?! - казала би ова прекорно. - Откада ја за њега знам! Довољно је чути га и кад говори! Ноћима нисам заборављала тај сонорни глас, глас правог мушкарца, који те истовремено и милује, и узбуђује, и опушта. - било је нечег заљубљеног у њеним речима, не чини ли вам се?

Временом сам упоређиван искључиво са најбољима. Нисам се ни сам задовољавао поређењима са обичним, мање познатим, мој ранг су били најславнији, златне плоче, неприкосновени победници, добитници најексклузивнијих, најпрестижнијих певачких награда. Чак и после сјајних концерата Драгана Стојнића, одржаваних сваког осмог марта у Дому синдиката, даме би одмахивале негованим ручицама и говориле:

-Јесте, лепо је, свака част, али нисте чули...

Да, нису чуле мене!

И нису. Ја најбоље знам да нису. И нећу их ни удостојити да чују. Никада.

Ја, наима, не певам уопште! Никад нисам певао. Мој добар глас је последица тих невероватних прича и мога не малог труда да никада не запевам, ни случајно. За дивно чудо, имао сам среће да нико, макар кад, није посумњао и довео у питање мој реноме.

Зато ћу вероватно и умрети као певач, као певач који до последњег часа није изневерио своје верне и одушевљене обожаваоце.

Не слушаоце, молим! Таман посла!

М Е Т Е З А Г А Ђ А Њ Е

Да ли је довољно умети
За част и народ умрети?

Или је веће умеће
Да народ сачуваш од несреће?

Мислити зар је опасно?
Живети зар је печасно?

Зар народ иког власти
Да га доведе до пропасти?

Устајте, мете за гађање,
Гласајте за живот и рађање!

ОДА ПАСУЉУ

Пуцају везе и савези,
а није баш све црно -
док је пасуља на трпези.
Благословено зрно!

Док мрзитељи, сејачи страха
дивљају, проста руља
сеје у саксији зрно граха,
у преводу: пасуља.

Потомци ускока и хајдука,
јунаци дивљег тржишта,
сањају пасуљ с мало лука,
ребарца или без ништа.

Ждере нас подла инфлација,
а перспектива смрди,
ипак, живи нам нација
док од пасуља прди.

НА ДВАДЕСЕТО ГОДИШЊИЦУ

Увнула љубичица плава
у "цвећари" где друг Тито спава!

Друже Тито, љубичице бела,
прозива те бивша Југа цела!

Социјализам био голем,
друже Тито, ал' те волем!

На наш народ дигла се батина
јер још воли "свог највећег сина"!

Што Амера, светског полицајца,
боли брига за Авној из Јајца?!

Анђелко ЕРДЕЉАНИН

Карикатура: Ранко ГУЗИНА

ПЕНЗИОНЕРСКА ХИМНА

Удружени Јенки и Швабе и Млеци,
експлозија песме, зује дум-дум меци.
Та певајте, браћо, док вас служи грло,
песме патриотске драге су ми врло.

Сви који нас мрзе, ништа нам не могу,
јер ми смо од света бар троструко јачи,
смирује нас песма ђаволу и Богу,
победа нам више од живота значи.

Ми бранимо образ песмама на мосту,
корачамо храбро, оставивши њиву,
песмом пркосимо нежељеном госту -
има јоште Срба, за под једну шљиву!

Та торњај се свете, ми смо народ стари
најмудрији људи, колос првобитни,
не идући нигде, скрајнути у тами
значајни смо више, него што смо битни.

Радмило
Б. МИЋКОВИЋ

САТИРА

Држава саму себе затире,
и без моје сатире.

Драган ШУШИЋ

Ј. КИЗИНА

СВЕ ЈЕ У ТОКУ

Наша земља пуна је живота
није пуста ко нека Венера,
њеном флором све се жито мота
од просјака до функционера.

Ови други вешто се сналазе
и у миру и кад су бојеви,
за проблеме решење налазе
ко што песак налазе нојеви.

Једни пасу други вешто музу
четврти нас лепо извозаше,
кад затреба пролиће и сузу,
зарозане душе зарозаше.

Гладне очи а дугачки прсти
ко је знао добро је брстио,
народ ћути и немо се крсти,
у чуду се и Бог прекрстио.

Нит мршави, нит знају да клече,
никад сити богатства и славе
мед и млеко из уста им тече,
подави се народ од поплаве.

Заклињу се зеницом из ока
све се мора свршити у року!
Али код нас све је изван тока,
једино је истрага у току!

Милан ЋОСИЋ

У БЕЛОМ СВЕТУ МА ШТА ДА СЕ ДЕСИ

у том белом свету ма шта да се деси
не постоје више никакве јереси

зато срби нек вас ништа не укучи
један другом сложено ископајте очи

онда ће те моћи без очињег вида
да ходате земљом без срама и стида

Мнодраг МАКСИМОВИЋ

ЦРНЕ ГОРЕ

не постоји Монтенегро
(отпоручује угледни Црногорац Срђа Павла Момова)

1.

Е, ја сам ви Срђа Павла Момова, из Црну Гору, ће се рађају само јунаци и јуначине, и ниједан испод добра четири лакта дужине. Сем једног, да му вође не шпомињем име, да га не бручим, што је изника мали, ка испрдак; но и он је на високи положај. Додуше, није могао у Београд, па смо га шиљали у Нови Сад, да се не примјети међу Лале колики је.

Ја сам ви, дакле, онај Срђа Павла Момова, јер може бит да има још неки са такијем именом, мада ја нијесам чу да има, шта га именује онај смрад смрадов, нико од никога, нуло од нуле, онај кукољ у жито, али не у висину но у памет, оно листопадно дрво и несој љуцки, што се кажује ка Филип Света Милова.

Да није лапрда што јесте, не би га, вала, ни узима у уста, јер чојек тиме ризикује да уфати какву болештину, ризикује да му се уста украставе од шпомињања његова имена. А, пошто је зборио то што је зборио - на то се не може осуђет. И поред свије опасности којима се излажем у погледу заразе.

Ни отац, ни дед ми нијесу шућели пред Талијанима, но су и пушкама говорили, па ни ја, вала, нећу шућет пред овим Талијанцем, овом жабом крастачом што себе назива Монтенегрин. Пушка ми није потребна - од сваке моје ријечи задобиће рану што се извидат не може. Биће краставити но сада што је. А, ни чојство ми не допушта да ударам по противнику јачим оружјем од онога које је он употребио. Он је потего ријеч - ја ћу звратити на исти начин. ...Не, богами, не може се шућет на онаке ријечи. ...Тешке!

2.

Прво, да му речем да мене не требају четвере очи да би видео шта треба да видим, доста су ми и ова два. А, видим да је он заслијепљен, да му се мути поглед и да не разазнаје ствари. Од магле мисли да је ведрина, а тамо ће је ведро види облаке. Не види, јадан, ма не би виђео ни увећало да му даш, да с оне три стране вире аждајине главе; не види да је то троглава немам с оволиким очима и чељустима - нема тије цола да и измјериш - што ће га прогутат чим заспи од умилне приче што му је прича. Не види да једино са севера грије братско сунце, ка што је вазда и гријало; и у добру и у злу.

А, што се тиче моје главе - ту му једино дајем за право - у њу Црна Гора јесте и биће, ка што је вијеки вијеков у главу сваког јуначног и на чојству васпитаног Црногорца. Речени Филип Света Милова - Талијанац - кукавац - треба да зна да у Црну Гору Монтенегро може да постоји само под окупацију, чему ћемо се одупријет јуначки, свијем расположивим силама и допуштеним средствима.

У његову главу Црна Гора сигурно није, чуди ме како му је стао и Монтенегро.

3.

Што се њега тиче, Филипа Света Милова, он може себе да назива и кењац, што и јесте, једнако ко и Монтенегрин, јер му то на исто дође, ма је ово друго још и грђе. А, ако ће неко још да иде за њим и да реве да је Монтенегрин а не Црногорац - нек му је алал. И може и он и ти што ће, ако ће, ићи за њим да реву по сто пута, и по иљаду, да су то за што се издају да су.

Да није будала, чему би се смијо. Али, ја, вала, ревати нећу. Нити сам и нити ћу, икада у свијет, да будем што и они. Нема те силе на земаљску куглу која ми може наредити да будем Талијанац а не Црногорац. Или ме убиједити да живим у Монтенегро, а не у Грну Гору.

Зна ли Талијанац - кењац да су за Црну Гору везане најсвијетлије традиције нашег једноплеменог а у двије-три државе распоређеног народа. Зна ли он да није Црне Горе и Црногораца да не би било ни ријечи чојство и јунаштво у наш језик. Да није Црногорца, не би се имале коме качит. Обилића медаље и Карађорђево звезде на јуначке груди. Да није Црногорца - ће би се нашло оволико првобораца. Не би било ни Субнора, нити би се имале коме плакете дијелит. О чимим би се јуначким подвизима књиже писале? Замрла би издавачка дјелатност. Нико мемоаре не би писа, јер не би има што да пише. Да није Црногорца, ни Руса не би било двјестот милиона!

Да није Црногорца и њиовог јунаштва, замрла би и кућна радинос - нико гусле правио не би.

О социјали да не зборимо. Нема гусала - нема ни извора прихода. Нема првобораца - нема ни пензија, додатака, одласка у бање. Од чега би ти људи живјели? Замријеле би и бање! Цбае им вода и блато кад не би имо ко у њег да се ваља. Куд гођ да се окренеш - свукуд би били социјални случајеви. Не сваћа она аветиња да је јунаштво од шири друштвени значај.

4.

Вели, Црна Гора звучи овдашње, па је то одма и никакво. А, како то треба да звучи? Можда, ондашње - американски или талијански? Јесмо ли ми овдашњи или ондашњи? Што је наше горе од њиног? Што су то они бољи од нас? Можда зато што једу жабе и неке меке доналдсе? Не знам ни што им је то, али чим је меко нешто ту не ваља: или су им слаби зуби, или су слабаши од себе, у цјелости - мекани свуда. Каки је чојек који не може зубима месо овнујско черечит, или његушки пршут мезетит. У нас меко само мала ћеца и бабе једу. А, чујем да они једу и неке луде краве - отог сигурно нијесу паметнији. Треба ли због тог у свијет да идемо? Због такве рање жаба и лудије крава? Да поманитамо и крекећемо?

Мора да је и Филип Света Милова иша у тај свијет и да се добро најео. Зато сада онако манит крекеће. Није више Црногорац,

но Монтенегрин. Е, мој те негрин, Филипе Света Милова! Оћеш да се и Србија зове Монтенегро?! Не може другачије, велиш, у свијет. Да нећеш, можда, то и од Русије тражит? И њој је тешко да иде у свијет. Оћеш да и наша браћа у Србију и Русију поманитају и крекећу ка и ти, јербо, је ли, друкчије не могу у свијет. А, знаш ли ти, јадо јадни, да је Русија сама пола свијета и да се у њу иде про Србије? Знаш ли ти да је Русија наша мајка, а Србија наша сестра. Тражиш од мајке и сестре да поманитају?! Да крекећу ка жабе?! Скрнавиш светиње!

5.

Уфатио се за мобилни, за компјутор, сателит и којекакву технологију. Кад нема зашто друго... Можеш мисли. Чудна ми чуда. Руси су шиљали пашче у васиону, у свемирски брод, кад тај његов свијет није ни зна шта је то. Пошље Гагарина, виђели су да тамо нема ништа, па су навукли оне манитаће да троше милијарде долара да би се возикали до ништа и натраг. Ма, знала је, јадан, и Лајка да је то гори празно, и без ваздуха. Не може чојек дисат. Само не зна Филип Света Милова, па ће га шиљати да се сам увјери, са карту у један правац. Да лебди у космос ка говно што плива у воду.

Брине ме само што ће да свира удемократску васиону, док буде лебдио међу звијезде? И хоће ли имат ко да му пушка Паваротија на ЦД - на Црко Дабогда! Ми ћемо ође да гусламо и док је гусала не бојим се ни за Црну Гору. И за то гуслање нам нико плаћет не треба. Кома гусле сметају нек иде тамо где и нема и ће се не чуу. Нек иде за Филипом у васиону, па нек кемоцратски свијет има једног летећег Оланђанина и више летећи Монтенегрина - манитова - Талијанца - кењаца.

6.

Оће да посмиче козџ - да не брсте олеандре и не мекећу Њемцу и Францускињи на уво. Да не брабоњају по плажу, због туриста... Не зна, јадо јадни, што је екологија и кружење материје у природи. Да коза обрсти олеандер и избрабоња се, а олеандер опет процвијета на брабоњке, ка што возило иде на бензин. И тако, у круг: олеандер - коза - брабоњка - олеандер. Онда се чојек убаци у тај круг кад поједе козу. Тако се одржава равнотежа у природу.

Али, то ви је за Филипа Света Милова виша математика. За њега је екологија кад се посмичу козе да не би брабоњале, јер му брабоњци смрде. За њега је екологија кад се опере са прашак све што има природан мирис. И то, не са било који прашак - не дај боже да је наш из "Мериме" - но само неки из демократски свијет. Јер, само тај, наводно, може опрати наша говна. Мисли да је и прање пара екологија, па се још тиме фали, а не зна да такве паре највише смрде. Да смрде на оно што је најгоре - на непоштене и превару, чега се сваки нормалан чојек, а о Црногорцу да и не говоримо, гади.

Има и Биће

7.

Вели, даље, да је за марку, а против динара. Јесмо ли ми Динарци, или што смо?!

Није он ни за перпер! Што би рекли за перпер у демократски свијет... Види ти њега. Због Њемаца и Америкаца одриче се цара и краља! Одриче се своје славне прошлости зарад енглескије криминалаца који још нијесу ни знали за Америку кад је Душан створио царство! Јашта, него би било против перпера, јеро би их то приморало да се суоче са једну велику традицију, која досеже дубоко у прошлост и говори о великим достигнућима једног бројчано малог, али културно, умно и у сваки други поглед, а нарочито у јуначки, великог народа. Док је код њи све обрнуто: све им је плитко, мало и кратко. Зато и оће да код другије избришу све што и подсећа на то да су справ њи свуда танки.

Једино су, што им признајем, добили у паре, па мисле да ш њима могу све купит. Да ће свако, одма, чим види њине паре, да прода и прошлост, и чојство, и јунаштво, и поштење... Све што вриједи на овај свијет, а не може у радњи да се нађе, но само у чојеку. Јадан ти је онај, ка што је јадан и Филип Света Милова, што све то прода за мобилни и голф из Берковића.

Што ће само кад му цркну мобилни и голф? Кад му се испразне батерије и акумулатор, а не може више ни да пуни, ни да ново купи? Што му онда остаје? Продо чојство, продо јунаштво, продо поштење... Нема ништа! Сучим ће живјет? Нема ни прошлост, јер је и њу прода, не може у будућност - нема чиме - црко му голф. Црко и мобилни - не може ни такси позват. Не може ни кафу попит! Куд је приспијо? Није! Без прошлости, црне садашњости и неизвјесне будућности! Остаје му само да реве - ионако је кењац! Али, нека реве тамо, у ту њину заједничку, демократску кућу, смјештену у тај нови свејци поредак, ће год да се налази. А, на ниједну карту није. Нема га ни у један атлас. Свиђе сам гледа, у најновије карте, на свијем континентима... Није! Сем, ако није толико мали да га ни учтртали нијесу! Не знам само што онда грачу толико око њег!

Само, и кењу се зна мјесто. У собу га, сигурно, пушћат неће, но у шталу, што даље - да им не пробије уши са ревање! Па ће, онда, да га прикажују у циркус - да зараде на њему. Кошта рана! Неће га нико за цабе ранит и тимарит. Што боље буде рево - боље ће и да једе. Више ће карата да се прода. Све по учинку!

Ми ћемо да гусламо, Филипе Света Милова, али ти се отога, вала, офајдити нећеш! Нећеш, ни цвоњка! Имаћеш ти другије брига. Мораћеш да реवेश за рана. Да пазиш на грло, да не добијеш ангину, да не промукнеш, да ти не оду гласне жице! Иначе, нема нафак! Тамо пију само кока-колу, а газирано није добро за грло. Нема сокова из "Такова". ("Ми цедимо воће") А,

кад тебе исциједе, кад ти изваде и пошљедњу гласну жицу, завршићеш ка носач њиовог отпада, што га по свијет одлажу. И то, имаш среће, ако будеш мога добро повић. Ако не - оде у кобасице! Извињавам се што малоприје реко да тије будућност неизвјесна!

8.

Не може се у Црну Гору у реашто дират, понајмање у Његоша. То је светиња што лежи на Ловћен и озго нас свјету посматра и опомиње својим бесмртним делом. Да не заборавимо ко смо, што смо, одакле смо и којим путем нам воља ић - да се не загубимо. Могу га они и избанит из књига, али из глава Црногораца и басколика, српског племена - никад, за вјеки вјекова! Не рачунам Монтенегрине - у њиову главу никад ништа није ни било. Могу нам га извућ из глава једино ако пошљу вране да нам мозак попију. Али, то би онда било пошљедње вријеме. Ази то би им било цабе - све док је нација у Београд и наше јуначке браће у Србију. Његош је и њиов ка и наш, ка што је и Караџић баш ка и њиов!

И, онима шт се зове у брзе гласера између Бара и Барика и на Скадарско језеро и што ће, наводно, да тркућу нове горске, приморске и друге свакојаке демократски ориентисане, вијенич нарвапша фала, у Црну Гору нијесу потребни. Нека и носе у Бари, заједно са дуваном. Нека у њи мотају цигаре, можда ће се боље пушит. Ионако је све то - дим!

Како ико може и помислит да неко може бит ка Његош! И то нико други до дигитронаш и дуванаш и мобилнијем у руку! Ко да притискањем на бројка могу из главу да излазе велике мисли, ка што су излазиле Његошу. Могу да излазе само велике сифре, од који ти се врти у главу.

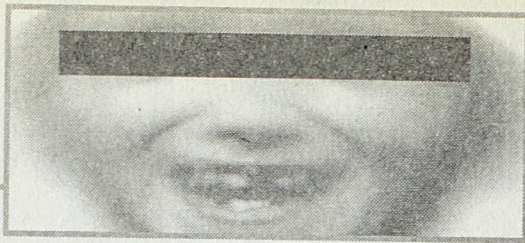
И, на крају, да ви речем, докле је Његоша на ловћен - има и биће и Црне Горе. И ка што постоји сунце - тако не постоји Монтенегро. Кад не буде Његоша на Ловћен и сунца на небеса - може онда и Цени Ђаво да се зове, а не Монтенегро.

И још нешто, да не останем духан. Кад ја викнем комшију на друго браће - може ли ме чут онај у Америку? Не може, да су му уши ка у слона. А, Филипа Света Милова чује и кад шапће у мобилни. Што тог збори про мобилног - онај у Америку одуша. Провјерава је ли му слуга одик, ја могу, и оћу, у инат, прћет за овацима да мије вође. Па нек одуша ко може и оће!

9.

"Црна Гора јер малена, ал је часна и поштена..."

Приблијежио: Милан БЕЛОВИЋ

СВЕТЛОСТИ ПОЗОРНИЦЕ И - МРАКОВИ

МАТ У ПАРТИЈИ ПРОТИВ ВЛАДЕ

Бора Ђорђевић - Гордан Михаић
ЛУТКА СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ
режија М.Вукобратовић, ТЕАТАР Т

Гледала сам и премијеру у Сава центру. Било је гламурозно, али нисам писала ништа јер не одговарам за свој вид кад седим у предзадњем реду. Чињеница да сам решила поново да гледам (5.2.2000.) и да је кћерка пристала да опет иде самном, сама по себи довољно говори о квалитету представе, али да ипак кажемо... Ништа се друго није ни могло очекивати од кооперације врхунског рокера и врхунског сценаристе, али ипак је, пре премијере, било песимиста и злогуких птица... Чаршија. О сонговима Боре Ђорђевића нисам компетентна да говорим, у односу на њих ја сам просто пацијент. Односно лече ме од депресије и безнађа. Ослобађају ме од сувишног адреналина, а доводе до производње истог у случајевима кад се појави манијак или апатија. И за баланс вашег адреналина препоручујем Борине песме...

Грибоједов је написао **Тешко паметном**. Ово што је Гордан Михаић написао могло би се звати и **Тешко лепотици**. Како онда да опстану и паметни и лепо? Сад ми је јасно зашто мени тако тешко иде... Ово је био напад скромности... И зашто је, уопште Србима толико тешко... Извесни стерилни драматург причао ми је како се либрето састоји од општих места... све се састоји од општих места, господине, једино што су та места постала од нереалних - непријатно реална. Мелодрамска прича о лепотици из провинције која, у жељи за бољим животом, долази у велики прљави град који јој сурово руши илузију за илузијом да би, на крају од ње направио криминалца, губитницу и очајницу, виђена је већ толико пута на разне начине, али то не значи да овај начин није добар. Чак и бољи. Као алтернативу Гордан није понудио идиличан живот на селу него прозаичку провинцијалне беде у брдима где се не зна да ли деца певају или се вуци дозивају, где Ђолетова баба кува лошу кафу и где се одгајају генерација од цирка девет припадника. Главна јунакиња Бебе, бирала је између два зла и случајно (а под утицајем брата) одабрала горе. Симптоматично је да сам у песми **Идем у велики прљави град**, у оно време када је настала, под "прљавим" подразумевала буквално прљаву, неиспражњених контејнера и неопраних улица нашу престоницу - а сада се под тај исти појам подвукао и бесмисао прљаве душе града.

Јелена Ступљанин у главној улози, је

право освежење, као и Никола Булатовић у улози учитеља. То су на жалост још једина освежења која имамо - те дневне младе глумице и глумце који се појављују сваке године. Незгода је једино у томе што је Јелена планирана као алтернација Мини Лазаревић, па о њој у програму представе неће ни речи ни слике - ту је само Мина, премда она више не игра. Тако је афиша остала без главне глумице која је на сцени сјајна. Нелогично, као што нама и доликује! М. Заблећански, у улози његовог брата не да није освежење, него обратно. Не само зато што би објективно могао да јој буде бар теча, ако не отац, него и стога што он ни пре двадесет година није био глумац за ову улогу. Извире и код њега повремено зрнца шарма и талента, али много мање него што је овде нужно. Ако је ову улогу добио "на мишиће" свака му част, али ако му је то неко дао из пријатељских или других разлога онда је тај неко идиот. Не могу да кривим редитеља или управника јер знам ко све и како утиче на прављење поделе, али ова грешка у подели, направљена код лика који је мотор радње, заплету и сплетке, озбиљно ремети представу. На премијери у Сава центру, професор Дејан Мијач питао ме код првог Миленковог сонга: Јел' оно Заблећански? Мислио сам да зна **бар да пева** кад су га они узели у ангажман! Професор је, иначе, сматрао да је главни квалитет представе то што су близу врата, па је могао брзо да збрише под паузом. Са те тачке гледишта Миленко је апсолутно заслужио. Јанаш Тот, у малој улози фотографа и Драган Вујић у великој улози Артија, савршено су уболо жанр и играјући на ивици шмире и жилета, показали раскошан таленат и храброст те - у потпуности освојили публику. Мирјана Н. тврдила је да је Вујке мало "нагазио", али ја мислим да није. Нагазио је Александар Срећковић, који је покушао да следи Вујкетов стил и да изведе нешто чему још није дорастао. Ово доказује да није довољно презиме Срећковић, да би човек стварно био срећковић! Затим су ту, увек сјајни Раде Маријановић и Светислав Буле Гонцић, па солидни Небојша Кундачина, Душан Радовић, Владан Савић и Срђан Јовановић, те симпатична Сања Дивнић (које ће, чим добије већу улогу, можда бити дивна, као што и само презиме каже). Ту су још балет, хор и оркестар чије би набрајање однемо силан простор и време што ја немам, а немам ни разлог. На сцени у СЦ били су потребнији него на подстанарској сцени Театра Т.

Ако смо у изанђалу салу ушли пре 19.30 а изашли око 22.25 то значи да пред-

става, са паузом, траје скоро три сата, што је објективно превише и у конформној сали. Поготово што није било нужно. (А и зато што се, када под паузом, изађете у фоаје, који је издат за кафану и дизајниран кесама за ђубре - према вама понашају - непријатељски као да сте непозвани ушли у туђу дневну собу!) Има делова који су се безболно могли скратити или избацити, као што су извесне преугачке кореографије или они сонгови који нису добро отпевани, али претпостављам да то у музикли није тако једноставно као у драми. Уосталом, није ни у драми баш безболно. Једном сам на последњој генералној изабацила пола првог чина и хтели су да ме убију сви - осим публике.

Ипак, све у свему, оно је одличан домаћи мјузикл што доказује да ни у овом жанру више не морамо да будемо епигони. Приметила сам у сали Бајагу са децом и понадала се да би следећи пројекат ове куће можда могао бити са његовом музиком, што би такође био сјајан потез. Надам се да нисам тек безнадежни оптимиста и да разлог његовог доласка није само то што су му деца већ препасла дечије позориште...

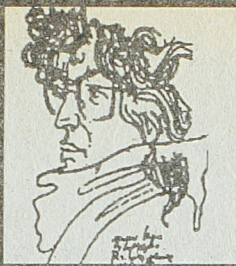
Простор у коме већ десет година живи и ради Театар Т апсолутно је трагичан и ако је управнику Булету Гонцићу требао потез којим ће матирати градску владу и навести је да настави реконструкцију простора Позоришта на Теразијама - онда је ова представа тај потез! Без обзира на поменуте мане, она доказује да у овај театар вреди улагати, да он одбија да умре зато што има своју публику, јасну и доследну репертоарску политику, те упркос деченијској драми опстанка ипак очуван довољан уметнички потенцијал.

П.С. Неки наши савремени критичари објављују критике позоришних представа са својом сликом, уместо са сликом из представе, што говори све о њиховој критичности - према себи... (Чудом се чудећи указивала сам на овај феномен разним пријатељима, али нико се више ничему не чуди. Кажу - то је одавно постало уобичајена појава. Па, ако је уобичајено, не значи ни да је паметно ни да је добро! Уобичајили су се и ови мафијашки обрачуни по улицама. Да ли то значи да ћемо ускоро и то сматрати нормалним?)

Пошто нисам критичар, и пошто очигледно нисам нормална, ја бих се рађе одлучила за слику глумца! Из два разлога. Ем је лепши, ем је важнији.

Мирјана ОЈДАНИЋ

БАЛКАНСКИ НЕРВЧИК

Зоран
РАНКИЋ

Држи сваког владара на одстојању, да људи не помисле да си му сличан. Ко живи за нешто нема од чега. Хало, јесмо ли ми све попили што смо платили? Ако непријатељ не може да те победи ти му се јел'да придружи.

Гади ми се живот остало ми се свиђа. Крајње је време, али није моменат.

Некада сам био паметан човек, а данас видим све глупак до глупака.

Ми морамо да победимо у свему да би били победници бар у нечему.

И у својој земљи лако бити када до тога већ једном дође.

Ко не зна како да сиђе с власти нека се сети како је сишао с дрвета.

Упознао сам Србина са дна каце, Јован качар рече и протури из каце руку.

Воја Ивановић
Цртице из нечијег живота

ПОКЛОНИ

Велики празник, Материце, а она нема шта да поклони дечици. Обичај налаже да у поклонима буде нешто од хране, и нешто од одеће. За храну се снашла некако. Приштедела је неколико прженица, и направила за свако дете по пакетић. Но, одећа... Деца брзо расту, оно што је практично јуче носило најстарије, најмлађе више не може да обуче. Да има пара, па да им нешто купи. Овако...

А није имала више и ноктију, да макар њих догризе. Нервирала се у празно.

Дохватила је, махинално, да прелиста неки прастари женски магазин, колико да убије ту ужасну нервозу. Прелетела је очима преко шарених страна...

И, некако, почела је да јој по мозгу бургија једна од прича из тог часописа. Ништа посебно.

Свакодневна, животна прича како је сирота чистачица улица, шпањолска Циганка, удовица са деветоро деце, својом леп-

отом, младошћу, памећу и образовањем засенила неког немачког принца и удала се за њега. Приложене фотографије су показивале гомилу малих Циганчића како се јуре по огромном, средњевековном швапском дворцу, и принца и чистачицу како се мазе.

Ето, пронашла је поклон за дечицу. - Синуло јој је. - Уместо топлих рукавица, капица, шалова...

огрнуће их мајчица лепом причом, пуном наде и обећања.

Тако их је, на Материце, окупила око себе, пустила да јој вежу ноге, поделила пакетиће са прженицама и почела да преде причу:

- Дечице, ово ће вас много изненадити. Мајка мора да вам нешто призна. Наиме, ја се већ годинама, а да то нико не зна, забављам са једним нашим познатим фудбалером. Виђамо се ретко, јер он игра у иностранству, тако да дође само на кратко, због обавеза у репрезентацији, или када се код њих

заврши сезона, па добије неколико дана одмора. И виђамо се тајно, такву је обавезу потписао са клубом.

А чим заврши каријеру, кроз годину - две, ако му раније неко не пребије ноге, ми ћемо се венчати...

А што он вас воли! Кад год се чујемо телефоном, прво пита како сте ви, па тек онда како сам ја и шта радим.

Најмлађе дете, дакле и најнесмотреније, и највећа маза, којој је све допуштено, упаде мајци у реч:

- Па ако нас већ толико воли, зашто нам никада не пошаље неки поклон, или неки динар, да имамо од чега да живимо?

Мајка са сетним осмехом помилова кудраву, знатижељну главицу:

- Не да мама, срце моје. Знаш, ја не желим да га оптерећујем, да би он тамо могао да игра без бриге, без напетости...

Шта мислиш - таман да шутира, да постигне гол - и онда му падне на памет да ти немаш панталонице.

И шта? - промаши, пребаце га у резервни тим, и почне много мање да зарађује. Крене му низбрдо. Овако, да бисмо га сачували од тих проблема, ја му увек кажем да имамо свега, да нам је дивно, и да га једва чекамо. А када све то прође, када се венчамо с њим, па купимо вилу са базеном и тениским тереном, када свако од вас у својој соби почне да прима друштво, гледа видео, игра игрице на компјутеру, када будете имали посебне бицикле и ролшуре, када будете ишли на море... тада ћеш видети да се ово пожртвовање исплатило.

Захвална дечица одвезаше мајци ноге, а она са задовољством примети да, обузета причом, нису ни питала како се тај њен вереник зове, јер није знала име ни једног фудбалера, а нису ни грицнула своје бајате прженице, тако да до сутрашњег дана неће морати да брине чиме да их нахрани.

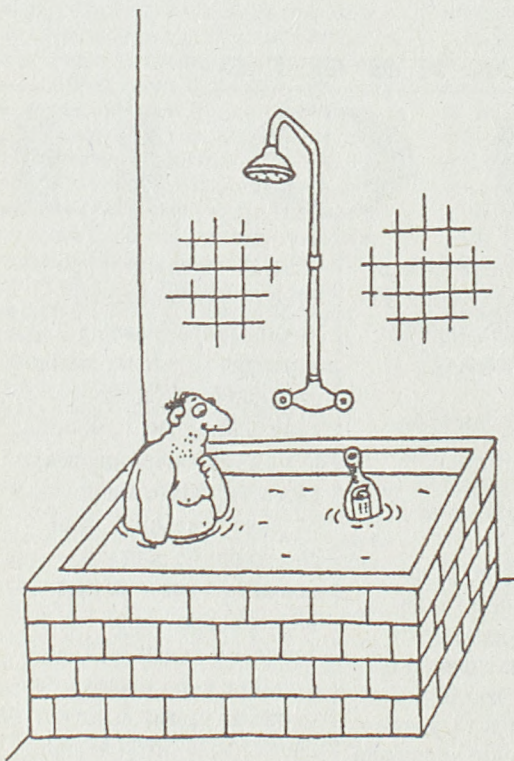
Буре Барута

ЛИСТ БАЛКАНСКИХ САТИРИЧАРА И КАРИКАТУРИСТА / број 4
Уредник: Милош Тасић

Карикатура: Николај АРНАУДОВ

32

Број 2882

Јордан Попов:

ПРИЧЕ О ГЕОРГИ ДИМИТРОВУ

1. Упозорење вође

У школи за трактористе, шофере и механизаторе велики учитељ и вођа Георги Димитров држао је проживљени говор. Речи су му биле једноставне и обичне, али су одјекивале у срцима сваког курсисте.

-Другарице и другови, - рекао је Димитров, - док имамо путеве и железничке пруге, биће на њима и пружних пролаза, а тамо пажња мора да се удвостручи. Успори, осврни се, послушни и пређи, ако не иде воз - то је данашња парола!

Међу курсистима се налазио и млади пар пољопривредника, муж је учио за трактористу, а жена за комбајнерку. Они су, разјалпљених уста, слушали речи вође, али су им мисли блуделе далеко - далеко. Није ишло све глатко у овој породици: муж је био религиозан, а жена лакомислена. Она је имала добро срце, али лоше васпитање и спавала је са сваким, који би јој то предложио. Ни комсомол ни партија нису предузели мере да учврсте младу породицу и да изрезиле невесту, пошто су и комсомолски и патријски секретар били лакомислени као и она. Уместо да бичују порок, ону су гледали да се њиме наслађују и да га искористе за своје потребе. Млади муж је знао шта се догађа иза његових леђа. Патио је, али, толико је волео своју жену да се само молио богу и то кришом: "Госпoде, боже мој, дај ми само мало породичне среће, постави ми жену на нормалан колосек!"

И прекрстио би се. Кришом, да га не види неки атеиста и да га не пријави. Након месец дана, један догађај је завио целу ову школу у црнину. Комсомолски секретар и

лакомислена курсисткиња сусе возили у аутићу марке "Газ", али им је, док су били на пружном прелазу, нешто скренуло пажњу, па нису приметили да иде воз и десило се оно најстрашније. Локомотива је ударила у "Газ" и двоје путника су остали заувек ту, на лицу места, између шина...

Када је дознао за ово, неочекивано обудовели муж, почео је да удар главом у гвоздено крило кревета у спаваоници и да рида:

-Госпoде, зашто си тако буквално схватио моју молбу? Молио сам те да ми уразумиш жену, а ти си је поставио на колосек, испод воза...

Топли, мушки глас, тада му је проговорио у ухо:

-Госпoд греши, Георги Димитров - никада!

2. Зрак светлости у тамној ноћи

Георги Димитров је био јако популаран међу латиноамеричким комунистима. На прославу, приређену у његову част у Еквадору, стигла је и бугарска партијска делегација. Поздравни говор је одржао Косе Алварес Рибеиро:

-Данас, другарице и другови, одајемо почаст оном великом бугарину Хорхе Димитрову, који се усправио у пуној својој величини и супроставио мрко-браункастој куги. Данас прослављамо ону јуначину, који је у мркој фашистичкој ноћи запалио Рајхстаг...

На овом месту бугарска делегација се узврпољила на својим местима. Говорник је настављао:

-Палећи Рајхстаг, Хорхе Димитров је запалио бакљу наде за милионе обесправљених...

MEMBERS
OF BALKAN
SATIRICS'
ASSOCIATION

Satiric Foundation -
Sofia, Bulgaria

Starshel Weekly - Sofia,
Bulgaria

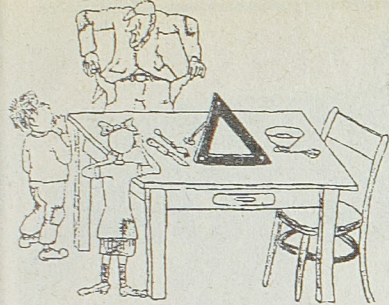
House of Humor and
Satire - Gabrovo, Bulgaria

Alchak Magazine - Sarajevo,
Bosnia

Osten Magazine - Skopje,
Macedonia

Association of the
authors of carica-

Благоја Стаматовски

БАБА И ТЕЛЕФОН

Искрено вам желим да се у Новом Миленијуму не нађете у мојој кожи т.ј. да не будете зет бабе-пензионерке. Откако је деда умро, она је остала сама у стану, а ја, њена ћерка Донка и наша два детета живимо у другом крају града.

Чим се ја и жена вратимо кући са посла, баба нас по сто пута зивка телефоном и пита да ли смо, можда, сазнали преко телевизије или у новинама када ће почети да исплаћују пензије. Њена забринутост за исплату, потиче од тога што она има пензију најниже категорије која износи сам 3.000 денара. Када прими пензију, за кратко време јој не остане ни грош у џепу. Али ни у таквој финансијској ситуацији, она се није усуђивала да од нас позајљује паре, јер јој је био познат наш положај. Ја сам учитељ у једној основној школи. Наш лични доходак је величине једног Снежениног патуљка и добијамо га сваки трећи месец.

-Алооо! Ти си, ћерко, Донке? Да ли си данас сазнала када ће почети да деле пензије? Ја по цео Бојжи дан стојим пред телевизором ни оком не трепћем и слушам: да ли ће делити пензије. Али о томе нема ни речи, већ само причају о некаквим ратовима, који се воде по целом свету. Изгледа, ћерко, да нико не слави Господа већ Ђавола, јер је Господ забранио убијање!

Следећег дана баба се опет јавља телефоном:

-Алооо! Ти ли си, ћерко, Донке? Од комшија сам сазнала да је данас у Парламенту, на дневном реду била тачка о пензијама. У новинама је писало да позиција изјављује да ће се повећати пензије, а опозиција и синдикат тврде супротно, да ће пензије бити мале као просо. Да бих утврдила шта је тачно, пратила сам на телевизији седницу. И шта да ти кажем, ћерко, чим посланици изађу за говорницу, као прво гледају да угасе жеђ од пијења у скупштинском бифеу. Попију чашу киселе воде

"Пелистерка" и ако овако наставе, сигурно ће да пресуше "Пелистеркини" извори.

А када отворе уста, уместо да се држе дневног реда они почињу да псују и пљују оне из противничке партије. Уста затварају тек онда, када им се почне да мокри због оног пијења. Тада напуштају говорницу и трком, право у ВЦ, али да се после врате у салу, - о томе нема ни говора, Председник Скупштине, када је видео да нема кворум, прекинуо је седницу, због чега се дискусија о пензијама одложила.

И следећег дана, опет звони телефон...

-Ћерко, Донка, хоћу да ти кажем да сам данас цео дан држала врата затворена, бојећи се да ми не уже миленијумска буба или грип. Ја сам се плашила од једног а у посету ми је дошло нешто сасвим друго, још страшније, а то је - рина. Немој да мислиш да сам пала на теме. "Рина" значи наплата струјарине, водерине. Замолила сам их да дођу други пут.

Често бабино јављање телефоном стварало је хаварије у нашем домаћинству: пили смо покипелу кафу, јели загорело јело, а малу нужду смо прекидали на пола.

Био је петак. Тог дана се баба није уопште јављала телефоном. Моја жена, Докна, се уплашила да се није нешто лоше десило њеној мајци. Трком смо отишли до бабе. Нашли смо је живу и здраву као кукурек. Били су јој искључили телефон због неплаћања рачуна.

По први пут нам се јавила жеља да јој што касније исплаћују пензију, тако да не може да плати телефон, а ми ћемо тада моћи да пијемо кафу, која није искипела, да једемо незагорело јело и да не прекидамо мокрење на пола.

/ С македонског Милош Тасић /

Бугарска делегација већ је седела као на трњу. Па зар није Димитров био оптужен сасвим тенденциозно за ову паљевину!

Говорник је настављао:

-Огањ, који је запалио Хорхо Димитров, бацио је у бес фашистичке џелате, али је дао топлину милионима обесправљених широм света. Димитров је палећи Рајхстаг до сигнал за борбу, која траје и данас и која није изгубила свој значај. Искре запаљеног Рајхстага, запалиле су и Европу, и стигле и до Латинске Америке...

На крају говора, вођа партијске делегације је устао и објаснио:

-Пријатељи, Георги Димитров је Велики борац за правичност, али он није запалио Рајхстаг. Њега су оптужили да је подметнуо пожар, да би могли с њим да се обрачунају.

Врела, латиноамеричка крв је ускипела у жилама Хосеа, и он је рикнуо:

-Па, ако није успео да запали Рајхстаг, зашто га онда прослављамо?

/Предео с бугарског: Милош Тасић/

Белешка о писцу

Аутор Јордан Попов је рођен 5.4.1941. године у Софији. Завршио је бугарску филологију на Софијском универзитету. Преко тридесет година ради као главни уредник и заменик главног уредника бугарског хумористичко-сатиричног листа "Стршел" /Стршљен/. Објавио је историјски роман - пародију "Ботур - владалац Козјака", "Балзам на наивне очи" - хумористичке приче и пародије, и више књига приповедака, козерија, тв драма, сценарија и друго. Књиге су му преведене на руски, немачки, украјински и румунски језик. Ове године му је на српском језику (са коауторима Крстом Крстевим и Михаилом Вашимом) објављен сатирични роман "Повратак Баја Гање" у часопису "Писмо".

**САВЈЕТ СУСРЕТА
ДАНИ ХУМОРА И САТИРЕ
"ВУКО БЕЗАРЕВИЋ" - ПЉЕВЉА**

**РАСПИСУЈЕ
КОНКУРС
ЗА ДОДЈЕЛУ НАГРАДА**

1. НАГРАДА ЗА КАРИКАТУРУ "РИСТО ПЕЈАТОВИЋ"

**ИЗБОР ТЕМА СЛОБОДАН. ФОРМАТ 40X30. БРОЈ РАДОВА СА
КОЈИМА СЕ УЧЕСТВУЈЕ ДО 3.**

КОНКУРС ЈЕ ОТВОРЕН ДО 20. МАЈА.

**2. НАГРАДА ЗА САТИРИЧНУ ПРИЧУ
"ВУКО БЕЗАРЕВИЋ"**

ДУЖИНА ТЕКСТА ДО 3 СТРАНИЦЕ СА ПРОРЕДОМ.

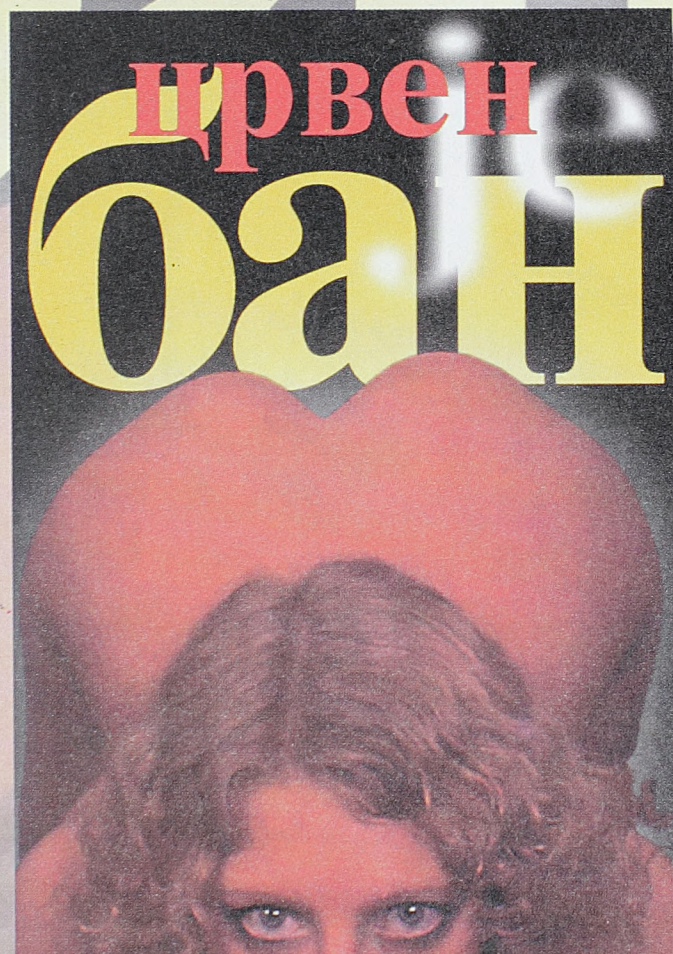
**РАДОВИ СЕ ШАЉУ ПОД ШИФРОМ,
А РЕШЕЊЕ ШИФРЕ У ПОСЕБНОЈ КОВЕРТИ.**

КОНКУРС ЈЕ ОТВОРЕН ДО 20. МАЈА.

**РАДОВЕ СЛАТИ НА АДРЕСУ:
ДАНИ ХУМОРА И САТИРЕ, "ВУКО БЕЗАРЕВИЋ"
ПЉЕВЉА, ТРГ 13.ЈУЛА 1.**

УРУЧЕЊЕ НАГРАДА 15. ЈУНА У ПЉЕВЉИМА.

Црвен
НОВО ИЗДАЊЕ
ОШИШАНОГ ЈЕЖА

УСКОРО
НА КИОСЦИМА!

novi lek
na trzištu!!

041404040

streptoVICin

dnevna doza 07-21 2,8 din
noćna i vikend doza 21-07 1,4 din